

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE ZAAK ALLDRIDGE

15 cent.

De oogen van den ouden bediende waren niet al te best meer.

No. 1362.

NIEUWE SERIE

DE ZAAK ALLDRIDGE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN VEELBELOVENDE DETECTIVE.

James Sullivan, de energieke detective van Scotland Yard, zat met zijn jonge vrouw, vóór haar huwelijk met den jongen politiebeampte Anna Brunt geheeten, in de huiskamer van het aardige, kleine huisje, hetwelk het jonge paar zich in een zijstraat van Oxfordstreet op ongeveer tien minuten loopens van het hoofdbureau van politie had ingericht.

Sullivan had Miss Brunt leeren kennen als een schrander collega, hij had spoedig liefde voor haar opgevat en het jawoord was niet moeilijk gevallen aan het jonge meisje, hetwelk niet lang ongevoelig was gebleven voor de krachtige figuur en de doordringende oogen van den man, die destijds nog inspecteur van politie was.

Spoedig nadat Sullivan met Ann Brunt in het huwelijk was getreden, had hij zijn onmiddellijken chef, den heer Phileas Baxter, verzocht, in het corps detectives te mogen worden overgeplaatst.

Dit was hem des te eerder toegestaan, daar de hoofd-inspecteur ten volle overtuigd was van de bekwaamheden van zijn jongen ondergeschikte.

Zoo bekleedde James Sullivan dan sedert een maand het ambt van detective.

En daar ook zijn jonge vrouw het beroep niet had willen laten varen, dat haar lief gewor-

den was, zoo togen zij beiden nog menigmaal tezamen op de dievenjacht, en deze samenwerking had reeds dikwijls uitstekende resultaten opgeleverd.

Het was nu ongeveer zeven uur in den avond. De beide detectives waren vrij van dienst en genoten ongestoord van elkanders samen-zijn.

Het theewater zong op het komfoor, Sullivan had zijn pijp gestopt en de jonge vrouw was verdiept in de lezing van een boek.

Plotseling hief de jonge vrouw het blonde hoofd op.

Sullivan fronste de wenkbrauwen.

Er was gescheld, en het jonge echtpaar bevond zich nog in dat gelukkige stadium, waarin de klank van de huisbel slechts met tegenzin wordt vernomen.

Maar reeds hoorde het echtpaar de sloffende stappen van het dagmeisje door de gang weerklinken.

Het volgende oogenblik werd de buitendeur geopend en weerklonk een heldere, vroolijke stem.

De vroolijke stem kwam naderbij, de kamerdeur werd opengeworpen en er trad een jong meisje van twee- of drie-en twintig jaar het vertrek binnen, dat met opgewekte stem uitriep:

— Ik hoop dat ik u niet stoort?

— Dat weet je wel beter, Dorrit! zeide mevrouw Sullivan.

De jonge detective was spoedig opgesprongen, had zijn pijp weggelegd, en kwam nu met een stoel aandragen.

— Neem plaats, Miss Evans! Gij weet wel, dat gij altijd welkom zijt.

— Dat zal ik graag doen, mijnheer Sullivan, hernam het jonge meisje, maar dan moet gij mij beloven, dat gij het rooken voor mij volstrekt niet zult laten. Het zou toch al te dwaas zijn, dat een jonge, pas aangestelde detective niet tegen den rook van een pijp zal kunnen.

Met een blij gelaat nam Sullivan zijn trouwe pijp weer ter hand, terwijl Dorrit Evans ging zitten.

Ook nu, terwijl zij zat, moest de slanke lichaamsbouw en de lengte van Dorrit Evans ieders aandacht trekken.

Zij had een energiek gelaat met krachtige trekken, eenigszins verzacht door de uitdrukking van haar groote, grijs-groene oogen en de ronding harer donzige wangen.

Zij had bijzonder kleine handen en voeten, hetgeen bij haar lengte te meer opviel.

De jonge detective had zwart, kort afgeknipt haar, dat in bevallige krullen langs haar wangen neerviel.

Al haar bewegingen drukten ondernemingsgeest, moed en doortastendheid uit.

Reeds van jongsaf aan had Dorrit Evans groote voorliefde voor het detectiveberoep gevoeld.

Zij had de school nog niet verlaten of zij legde zich met hart en ziel toe op de studie voor dit vak die vereischt wordt.

Zij leerden schermen en paardrijden, wielrijden en een automobiel besturen, zoowel als een motorboot.

Zij oefende zich in revolverschieten en jiu-jitsu.

Zij bestudeerde grondig de voornaamste talen van Europa en rustte niet, vóór zij die voortreffelijk sprak — kortom zij wijdde iedere minuut van den dag aan het beroep, dat zij tot het hare wilde maken.

Toen zij eenmaal meerderjarig was geworden en haar eigen meesteres, wendde zij zich tot een beroemden particulieren detective, was een jaar op diens bureau werkzaam, verliet den man weer, omdat zij gevoelde hem boven het hoofd te groeien, en klopte tenslotte aan bij Ann Brunt, die haar spoedig onder haar beste leerlingen rekende.

Binnen korten tijd ontstond er een hechte vriendschap tusschen de twee vrouwen, die voortduurde, ook nadat Ann Brunt met Sullivan in het huwelijk was getreden.

Eens was het reeds voorgekomen, dat Dorrit Evans betrokken was bij een onderneming, waarin de onvindbare John Raffles een groote rol vervulde en deze dag was tot dusverre voor het jonge meisje de meest belangwekkende en de gelukkigste van haar leven gebleven, ofschoon de waarheid gebiedt te erkennen, dat de beide vrouwen er toenmaals niet in waren geslaagd den Grooten Onbekende onschadelijk te maken.

Het jonge meisje had, zoodra zij gezeten was, een snellen en onderzoekenden blik in het rond geworpen, hetgeen zij uit louter gewoonte deed, in ieder vertrek, hetwelk zij binnentrad.

— Ik hoop, dat u geheel genezen zijt van uw ongesteldheid, mijnheer Sullivan? vroeg Dorrit belangstellend.

Sullivan wierp haar een verbaasden blik toe.

— Hoe weet gij, dat ik ongesteld geweest ben? vroeg hij.

— Wel, als gij dat voor de buitenwereld verborgen wilt houden, dan moet gij ook uw pantoffels goed weg bergen! hernam Dorrit lachend. Ik zie, dat die nieuwe voorwerpen aan één zijde lichtelijk geschroeid zijn. Blijkbaar hebt gij ze op het haardrooster gezet, te dicht bij het vuur. En dat doet een man van uw robuste gezondheid toch zeker niet in normale omstandigheden, maar alleen als hij zich ziek voelt!

— Uitstekend opgemerkt! riep Sullivan uit.

Dorrit bloosde even bij het vernemen van dezen lof en hernam toen:

— Ik vind, dat juist dat opmerken van dergelijke kleinigheden een voornaam ding voor den goeden detective. Ben je dat niet met mij eens, Ann?

Ann Sullivan, die bezig was met de thee, knikte bevestigend en zeide toen:

— Dat ben ik volmaakt met je eens! Ik ken overigens zeer goede detectives, die dit nog veel te veel uit het oog verliezen. Het is mij reeds eenige keeren voorgekomen, dat ik de bedrivers van een belangrijken diefstal op het spoor ben gekomen, door niets anders dan een enkel vuurrood vrouwenhaar, dat aan de aandacht van mijn heeren collega's ontsnapt was.

— Nu, ik hoop mij die kunst goed eigen te maken! hernam Dorrit, terwijl een fijne rimpel zich tusschen haar wenkbrauwen vormde. Want ik wil je wel bekennen, dat ik hier ben gekomen om je een plan mede te deelen, waarover je mij vooral niet moogt uitlachen, omdat ik het in vollen ernst meen en al mijn best zal doen het te verwezenlijken.

Sullivan en zijn jonge vrouw keken Dorrit eenigszins verwonderd aan.

De vroolijke klank was uit haar stem verdwenen en zij praatte als iemand, die een vast en onherroepelijk besluit in een ernstige zaak heeft genomen.

— Ik zal je zeggen wat het is! vervolgde de detective. Reeds eenmaal heb ik je bijgestaan, toen je poogde, je van John Raffles meester te maken. Ik schaam mij volstrekt niet om te zeggen, dat ik er toen heb toe bijgedragen je plan te hebben doen mislukken. De Groote Onbekende was ons dien dag te slim af. Maar eenmaal moet toch het oogeblik aanbreken, waarop wij zullen kunnen uitroepen: „Er is baas boven baas!”

Sullivan en zijn vrouw hadden met stijgende verwondering naar deze inleiding geluisterd.

Zij begrepen nog niet goed, waar Dorrit Evans eigenlijk heen wilde.

De wangen van de jonge detective hadden een hoogere kleur gekregen, toen zij opgewonden doorging:

— Gij beiden zijt mijn beste vrienden en daarom wil ik jullie mededeelen, dat ik, nu ik dezer dagen een vaste aanstelling bij Scotland Yard heb gekregen, het als mijn levenstaak zal beschouwen. John Raffles in handen der politie over te leveren, hem onschadelijk te maken en zoo de brandkasten onzer rijke medeburgers voortaan wat beter te beveiligen. Dat is in korte woorden mijn plan en dat zal ik trachten ten uitvoer te brengen, ondanks alle moeilijkheden, die ik weet, dat mij wachten.

De jonge detective zweeg even en keek Ann Sullivan toen onderzoekend aan.

De jonge vrouw kwam langzaam op haar toe, schudde het hoofd en legde haar de hand op den schouder.

— Je bent nog heel jong, Dorrit, zeide zij, en ik wil je niet aanstonds ontmoedigen! Maar weet je wel, dat je daar een zeer zware taak op je schouders neemt.

— Dat weet ik! zeide Dorrit Evans. Maar zij is niet onmogelijk en daarom wil ik trachten haar te volbrengen.

— Dat prijs ik in je, Dorrit! hernam Ann. Maar zeer kundige menschen hebben reeds herhaaldelijk hun onmacht moeten erkennen, toen zij trachtten zich van dien merkwaardigen man meester te maken. Want al is hij de vijand der maatschappij, wij behoeven hem daarom toch niet de eer te onthouden, die hem toekomt — zijn moed, zijn slimheid, en vooral de middelen, waarover hij beschikt, grenzen aan het ongelooflijke.

— Maar ook de politie beschikt over aanzienlijke middelen! hield Dorrit vol.

— Toegegeven! kwam nu Sullivan zich in het gesprek mengen, terwijl hij een dikke rook-

wolk uitblies. Maar ik verzeker u, Miss Dorrit, dat zij geheel in het niet valt naast de hulpbronnen, waarover de Groote Onbekende weet te beschikken. Vergeet ook vooral niet, dat wij niet eens weten wie hij is. Wij tasten in het duister, terwijl hij altijd gewapend is! Wij staan steeds in het volste licht, terwijl hij in het donker kan werken. John Raffles heeft misschien wel honderd gedaanten en wie weet, hoe dikwijls wij hem in de hoogste Londensche kringen zijn tegengekomen, zonder dat wij wisten met den Grooten Onbekende te doen te hebben. Ja, ik weet zeker, dat gij menigmaal, als gij in gezelschap waart, met hem gesproken hebt, zonder dat gij er zelf iets van wist.

Dorrit Evans had zwijgend toegeluisterd.

Zij boog nu het hoofd en bekeek de toppen van haar vingers.

— Gij hebt gelijk! zeide zij toen langzaam. Ik ben er zeker van, dat dat gebeurd is! Ik ontken ook volstrekt niet, dat mijn taak zeer zwaar zal zijn. Beschouw het dan als een soort manie van mij, maar ik kan het niet nalaten — ik wil den strijd met John Raffles aanbinden! En als ik het onderspit delf, dan zal het tenminste zijn in de overtuiging, dat ik het deed ten bate van de maatschappij.

— Maar gij kunt in den strijd ten onder gaan! riep Ann verschrikt uit.

— Dat is niets! riep Dorrit hartstochtelijk uit, als ik hem slechts kan meesleuren in mijn val!

Sullivan en zijn jonge vrouw zagen wel in, dat er tegen dit vastberaden besluit niet viel te strijden.

— Je weet, dat je steeds op ons zult kunnen rekenen! vervolgde Ann Sullivan, ondanks haar zelve meegesleept door het vuur van haar jonge leerling. Maar ik zeg je nogmaals, dat wij volstrekt geen aanknooppunt hebben. Als wij tegen hem te velde trekken, moeten wij steeds op den tast te werk gaan!

— En daarop heb ik nu juist iets bedacht! riep de jonge detective zegevierend uit.

— Laat eens hooren! riep Sullivan, terwijl hij zijn stoel wat dichter bij trok.

— Gij weet, dat de bankier Francis Alldridge dezer dagen een zending gouden staven ontvangt, ter waarde van ongeveer dertig duizend pond. Ik behoef u niet te vertellen, dat John Raffles een bijzondere voorliefde heeft voor gouden staven. Zij zijn gemakkelijk te smelten en laten geen spoor na. Welnu, ik wil naar mijnheer Alldridge gaan en hem op de hoogte brengen van mijn plannen! Meestal wordt de aankomst van dat goud streng geheim gehouden, maar ik wil juist dat het ditmaal aan de groote klok wordt gehangen!

— En hoe denkt gij dat te doen?

— Eenvoudig door een advertentie in alle groote bladen te plaatsen, of liever een bericht, meldende dat er bij den bankier Alldridge een groot aantal gouden staven zijn aangekomen.

— En vervolgens? vroeg Sullivan glimlachend.

— Vervolgens zal ik aan de groote bladen verzoeken een verslaggever naar de bank te zenden, die dan een opgewonden en prachtig verslag moeten geven. Ik zal het dien heeren ook volstrekt niet kwalijk nemen, als zij het aantal staven desnoods vertienvoudigen — integendeel!

Sullivan was opgestaan en kwam nu langzaam naar het jonge meisje toe.

Zijn oogen schitterden.

Hij riep opgewonden uit:

— De rest kan ik wel denken! Raffles wordt

door dat bericht gelokt, hij maakt een plan om de staven te rooven, gij legt een tiental agenten in de bank in hinderlaag, die kalm de komst van den Grooten Onbekende afwachten, en als hij verschijnt wordt hij geknipt!

— Zoo had ik het mij inderdaad voorgesteld! hernam Dorrit Evans bedaard. Geloof gij, dat mijn plan uitvoerbaar is?

— Uitvoerbaar! riep Ann uit. Maar het is voortreffelijk, Dorrit! En als zich geen onverhoedsche omstandigheden voordoen, moet het slagen!

Een blos van vreugde overtoog de wangen van de jonge detective.

Zij stond op en reikte Ann de hand.

— Ik dank je, dat je er zoo over denkt! zeide zij. Maar als ik bij deze gelegenheid John Raffles mocht foppen, dan dank ik dat in de eerste plaats aan jouw lessen.

HOOFDSTUK II.

HET PLAN VAN JOHN RAFFLES.

Ongeveer ter zelfder tijd zaten John Raffles en zijn trouwe helper Charles Brand, die zoo genaamd als secretaris van Raffles optrad wanneer hij zich voordeed in de gedaante van Lord William Aberdeen, zooals duizenden Londenaars hem reeds jaren kenden, in een fraai gemeubeld rookvertrek van de villa, welke zijn Lordschap in de Cromwellstreet bewoonde.

Raffles zat gebogen over eenige brieven, waarvan hij er van tijd tot tijd een opnam om hem aandachtig door te lezen.

Charles had een groot register naast zich, volgeplakt met uitknipsels van kranten uit alle werelddeelen.

Berichten die een ander nauwelijks belang zouden inboezemen, maar die bij Raffles bij de uitoefening van zijn zonderling beroep van groot nut waren, vond men hier bijeen verzameld.

Hier was het berichtje dat graaf en gravin zus en zoo hun huis in de hoofdstad hadden verlaten, daar was het een korte mededeeling betreffende een goudzending van de eene naar de andere stad.

De beide vrienden waren eenigen tijd in hun arbied verdiept geweest, toen Charles eindelijk het hoofd ophief en nieuwsgierig vroeg:

— Hoe staat het eigenlijk met de zaak van Alldridge?

— De zaak is rijp voor uitvoering, beste jongen! antwoordde Raffles glimlachend.

— Het goud ligt dus reeds in de bank?

— Neen, dat nog niet! Het is eenige dagen geleden verzonden en wordt vandaag te Hull verwacht. Vandaar zou het aanstonds vervoerd worden, maar het is niet waarschijnlijk dat het eerder dan morgen in de kluizen van de bank zal worden opgeborgen.

— Kunnen wij tusschentijds niets doen?

— Dat zal zeer moeilijk gaan! Uit de inlichtingen die ik, goed vermoed, heb ingewonnen, blijkt dat de goudzending onderweg voortreffelijk beschermd wordt!

— Wij zullen dus bij ons eerste plan moeten blijven?

— Het zal niet anders gaan!

— Maar het zal moeilijk zijn!

— Moeilijk — maar niet onuitvoerbaar!

— Weet iemand iets van de goudzending af?

— Niemand! Daaromtrent is de strengste geheimhouding in acht genomen.

— Is ook de pers niet op de hoogte gebracht?

— Die eerst recht niet! Een rechtgeaard journalist, die zulk een gewichtige mededeeling onder zich houdt, moet nog geboren worden.

— Ben je daar zeker van?

— Volmaakt zeker! Zelfs in de stad van verzending was er niets van bekend, en ik verzeker

je, dat het mij heel wat moeite heeft gekost het geheim van de zending te doorgronden! Ik weet zelfs niet of ik er wel ooit achter gekomen zou zijn, als het toeval mij niet goedgunstig een weinig ter hulp was gekomen.

— Wanneer zullen wij aan den slag gaan?

— Zeer spoedig! Ik heb namelijk vernomen dat Alldridge het goud slechts zeer korten tijd onder zijn berusting zal houden. Als mijn inlichtingen juist zijn, is het bestemd tot betaling van een zeer rijken Amsterdamschen juwelier, die eenige juweelen aan koning George en diens gemalin heeft geleverd en die in goud betaald wilde worden. Het zal je niet onbekend zijn, dat Alldridge een van de bankiers van onze koningin is.

— Maar dan dienen wij spoedig onze maatregelen te nemen! hernam Charles.

— Wees gerust! merkte Raffles glimlachend op. Ik heb alles voorzien en reeds geregeld. Een weinig doortastendheid, een weinig moed — en de gouden staven zijn binnen enkele dagen in ons bezit overgegaan.

— Althans — wanneer zich geen onverwachte omstandigheden voordoen! merkte Charles voorzichtig op.

— Ik houd ook met onvoorziene omstandigheden rekening. Dat heb ik steeds gedaan, en ik geloof te mogen zeggen: met succes! Even heerschte er zwijgen.

Toen vervolgde Charles als terloops:

— Heb je al gelezen van de nieuwe ster van Scotland Yard?

— Dorrit Evans meen je? vroeg Raffles, terwijl hij een versche sigaret opstak.

— Heel juist!

— Een veelbelovend meisje! zeide Raffles, terwijl hij de lippen tuitte om zijn lucifer uit te blazen en deze toen met een langzaam gebaar op het aschbakje neerlegde. Een veelbelovend meisje! herhaalde hij glimlachend. Ik geloof, dat zij Ann Brunt, de tegenwoordige mevrouw Sullivan, naar de kroon zal steken.

— Maak je gekheid? vroeg Charles, terwijl hij zijn vriend aandachtig aankeek. Men weet nooit goed, wat men aan je heeft!

— Ik spreek in vollen ernst! hernam Raffles. Ik geloof inderdaad dat Dorrit Evans gesneden is uit het hout, waaruit men de goede detectives snijdt, die even zeldzaam zijn naar je weet, als goede inbrekers!

Weer zwegen de beide vrienden even en toen vervolgde Charles, terwijl hij zijn blauwe oogen strak op zijn vriend vestigde:

— Is het je ook bekend, dat die bekwame detective, zooals jij haar zelf noemt, er alles op gezet heeft, om zich van je persoon meester te maken?

Raffles wendde langzaam het gelaat naar zijn vriend en blies een dikke rookwolk uit.

— Daar vertel je mij wat nieuws! zeide hij toen. Dit wist ik inderdaad niet! Ik wist niet dat ik de eer genoot van de speciale aandacht van de jonge dame.

Hoe weet je het?

— Eenvoudig door een onbescheidenheid. Je weet, dat wij eergisteren op de partij bij graaf Arbuthnot waren, waar het overigens vrij vervelend toeling. Zij was ook onder de gasten, misschien wel als belooning omdat zij den diefstal van den diadeem der gravin aan het licht heeft gebracht. Kort voor het souper voerde zij een fluisterend gesprek met den gastheer, maar toch niet zoo zacht, of ik verstond wat zij zeide!

— En ik genoot het voorrecht het onderwerp van het gesprek uit te maken? vroeg Raffles spottend.

— Zooals je zegt! Graaf Arbuthnot maakte de opmerking, dat hij na den diefstal aanvankelijk gedacht had, dat John Raffles de dader was. Toen zeide zij, dat het een zeer ordinaire diefstal was, en dat John Raffles dien zeker op een veel eleganter wijze zou hebben gepleegd en in het verloop van het gesprek deelde zij den graaf mede, de gelofte te hebben afgelegd, dat zij je dood of levend in handen der politie zou overleveren.

Even trokken de wenkbrauwen van Raffles zich dreigend samen.

Zijn oogen bliksemde en hij balde de vuisten.

Maar reeds in het volgende oogenblik ontspannen zich zijn trekken weer.

Hij stiet een kort lachje uit en riep spottend:

— Dood of levend? Het is nogal niet mis! Nu, ik ben in ieder geval blij, dat je mij gewaar-schuwde hebt. Wij zullen die jonge dame in het oog houden!

— Je krijgt er dus nog een vijandin bij de politie bij! vervolgde Charles.

— Wie is de andere? vroeg Raffles.

— Vraag je dat nog? Ann Sullivan natuurlijk! riep Charles uit.

— O, die is getrouwd! riep Raffles minachtend uit. Die zal op het oogenblik wel meer op haar man letten, dan op de misdadigers, denk ik. En het omgekeerde is eveneens waar.

Raffles stond op en begon het vertrek op en neer te loopen.

Hij scheen in gedachten verzonken te zijn.

Toen kwam hij weer snel naar de tafel toe en zeide:

— Ik geloof dat het zaak zal zijn, de aan-gelegenheid van Alldridge spoedig tot een goed einde te brengen. Ik weet niet, wat het is, maar

een voorgevoel zegt mij, dat het misschien niet zoo vlot zal loopen, als wij meenden!

— Zoo vlot? herhaalde Charles verbaasd. Maar Edward, ieder ander dan jij zou deze onderneming nooit op die wijze hebben aangedurfd!

— De meest gewaagde wijze is ook meestal de beste! antwoordde Raffles koud.

— Heb je een uur vastgesteld voor — de zaak in kwestie?

— Nog niet! Maar ik denk overmorgen!

— Zullen wij de hulp van Henderson, den chauffeur behoeven?

— Ik geloof, dat wij dien braven kerel ditmaal buiten spel kunnen laten! antwoordde Raffles.

HOOFDSTUK III.

DORRIT EVANS ZET HAAR VALLEN UIT.

Den volgenden dag omstreeks twee uur in den middag maakte Dorrit Evans in haar eenvoudige woning in Oxfordstreet met meer dan gewone zorg haar toilet.

Zij wenschte een zoo gunstig mogelijken indruk op den bankier te maken, dien zij ging bezoeken, en die wellicht een rol zou moeten spelen in het drama van welks einde het jonge meisje zich gouden bergen voorstelde.

Zij zag er dan ook allerbevalligst uit, toen zij nog een laatsten blik in den grooten spiegel wierp en hier en daar nog wat aan haar toilet verschikte.

Zij drukte op een kleine tafelbel, waarop een oude vrouw verscheen, in een eenvoudige zwarte japon gekleed.

— Moeder Almond, zeide Dorrit Evans, ik moet voor een gewichtige zaak de deur uit. Als Scotland Yard mij mocht telefoneren, moet je dat zeggen!

De hospita knikte.

Zij had een verbazend grooten eerbied voor het alleen staande jonge meisje, dat sedert jaren haar ouders verloren had, gemengd met een zekere vage vrees, zooals alle eenvoudige menschen koesteren, voor alles wat met de politie en het gerecht in verband staat.

— Ik zal het doen, Miss Evans! zeide zij, terwijl zij het jonge meisje vol bewondering aankeek. Maar als men vraagt, waar gij heen zijt, wat moet ik dan zeggen?

— Dan zeg je de volle waarheid, moeder Almond, namelijk, dat je het niet weet! antwoordde Dorrit lachend.

Zij wuifde de oude vrouw nog eens toe, nam haar groote handtasch van de tafel, waarin zij steeds, behalve haar zakdoek en een opschrijfboekje, een paar stevige boeien en haar revolver meedroeg, en verliet daarop de kamer.

Zij moest twee trappen afdalen, alvorens zij de tamelijk breede vestibule bereikte.

Zoodra zij buiten was gekomen, riep zij een huurauto aan en gaf den chauffeur het adres van den bankier Alldridge op.

Binnen twintig minuten stond de auto weer stil voor het opgegeven adres.

Het bankgebouw was een schoon, nieuwerwetsch huis, door een der beste Engelsche architecten gebouwd.

Uit alles bleek, dat de heer Alldridge een buitengewoon rijk man was, die zijn zaken op een ruime schaal kon drijven.

Dorrit Evans zond de auto weg, maar bleef even voor het gebouw staan, alvorens aan te bellen.

Zij omvatte het geheele gebouw met een blik, waarin een gansche wereld van gedachten was uitgedrukt!

Hoopte zij niet, dat dit bankgebouw het tooneel van haar aanstaande heldendaden zou worden?

Eindelijk besloot zij aan te bellen.

Met een diepen klank weergalmde de bel door de ruime vestibule.

Het duurde eenigen tijd voor haar de deur werd opengedaan door een eerwaardigen van ouderdom gebogen bediende, met spierwit haar, dat in lange lokken langs zijn slapen viel.

De heer Alldridge was zeker zeer gehecht aan ouderwetsche gebruiken, want de bediende was in een zwarte livrei, met korte fluweelen kuitbroek en wit zijden kousen gehuld.

Hij hief het hoofd op om te zien, wie de bezoekerster was en vroeg toen tamelijk brommend:

— Wat wenscht gij, mejuffrouw?

— Is je meester thuis, goede man? vroeg Dorrit Evans, inplaats van te antwoorden.

— Dat is hij, Miss, maar ik weet niet of hij op het oogenblik te spreken is.

— Wees dan zoo goed hem mijn kaartje te overhandigen, dan zal hij wel tot andere gedachten komen! zeide Dorrit glimlachend.

De bediende nam het kaartje aan, bracht het tot vlak onder zijn oogen, die blijkbaar zeer verzwakt waren en haalde toen met een gebaar van verbazing de schouders op.

Hij liet echter de bezoeker binnen, wees haar zwijgend op een prachtig gebeeldhouwen eiken gangbank en liep toen sloffend naar een breede met een prachtige Smyrna looper belegde trap, die naar de eerste verdieping voerde, waar zich het particuliere kantoor van zijn meester bevond.

Eenige minuten later daalde de bediende de trap weer af en zeide tot de bezoeker, die hem tegemoet was gelopen:

— Mijnheer Alldridge heeft eenige minuten voor u, Miss. Ik waarschuw u echter, dat hij het zeer druk heeft.

Dorrit Evans knikte den bediende vroolijk toe en volgde hem toen de trap op.

Zij bereikten een portaal, waarop verschillende deuren uitkwamen.

De bediende klopte aan een der deuren aan, opende haar toen en liet Dorrit binnen gaan.

De jonge detective bevond zich in een zeer fraai, degelijk en ouderwetsch gemeubeld vertrek.

Bijna alle meubelen bestonden uit het zwaarste palissander hout.

Ook de breede schrijftafel, met een stapel papieren beladen, was van deze fraaie houtsoort vervaardigd.

In het midden van het tafelbad stond een zeer zware ouderwetsche inktkoker van gepolijst marmer.

Aan de wanden hingen eenige ouderwetsche schilderijen, waarvan de lijsten door ouderdom dof waren geworden.

Zij stelden meerendeels heeren voor, die in een indrukwekkende houding, met de eene hand op een tafel leunend en de andere tusschen hun vest gestoken waren afgebeeld.

Blijkbaar waren het allen voorouders van den heer Alldridge, hetgeen was af te leiden uit hun groote onderlinge gelijkenis.

En ook aan den man die achter de groote tafel gezeten was, en die bij het binnentreden van de jonge detective hoffelijk opstond, was het onmiddellijk te zien, dat hij uit het al-oude geslacht van de bankiers afstamde.

De heer Francis Alldridge, de laatste telg van het geslacht, was een man van omstreeks zestigjarigen leeftijd.

Zijn spaarzame haren, die met de grootste zorg over zijn hoofd gekamd waren, waren echter reeds spierwit.

Hij had een gezette gestalte, en zijn gevuld gelaat vertoonde een roode kleur, waaraan het veelvuldig gebruik van krachtigen portwijn niet geheel en al vreemd was.

Op zijn dikken zwaren neus, met vleezige neusvleugels, prijkte een geweldig hoornen lorgnet, dat zich had aangewend op de meest ongelegen oogenblikken van zijn verheven standplaats te vallen.

De witte handen met hun dikke vingers waren in voortdurende beweging, zoodat het onmogelijk was de talrijke zware gouden ringen met kostbare steenen niet te zien, welke de vingers versierden.

De heer Alldridge droeg, als een wezenlijke bankier, de gekleede jas, die onafscheidelijk bij dit ambt schijnt te behooren.

Daaronder droeg hij een vest van smetteloos witte kleur, hetwelk zijn dikke buik zonder een plooi omspande en waar ook een reusachtige gouden horlogeketting heen en weer schommelde.

De heer Alldridge had dus zijn plaats achter den lessenaar verlaten en kwam nu met korte dribbelpasjes op zijn bezoeker toe.

Het lorgnet viel op den grond, en de heer Alldridge had eenige moeite het voorwerp terug te vinden.

Hij bukte zich kreunend en zijn handen tastten over het kleed, maar Dorrit Evans kwam hem spoedig te hulp en reikte hem met een beminnelijk lachje het onmisbare voorwerp weer toe.

— Ik dank u, Miss! zeide de bankier met een hoog krakend stemgeluid, hetwelk in het geheel niet bij zijn geweldigen omvang scheen te passen. Ik weet, dat ik dit lorgnet aan een koordje moest binden, maar dan wordt het nog erger, ziet gij? Ga zitten, wat ik u verzoeken mag...., ik heb het inderdaad zeer druk.... maar de naam op uw visitekaartje deed mij besluiten. Ik heb reeds veel van u gehoord, Miss! Men zegt, dat gij de waardige evenknie zijt van onzen grooten Sullivan!

Dit alles was er stootend, als met schokjes uitgekomen, op denzelfden hoogen, eenigszins kinderachtigen toon.

Dorrit Evans had plaats genomen en zocht nu naar woorden om haar verzoek in te kleeden.

— Ik hoop niet, dat ik u stoor, mijnheer Alldridge, begon zij, maar ik heb u een grooten dienst te verzoeken, die u zelf ook niet geheel en al onverschillig kan zijn!

— Laat eens hooren, Miss! zeide Alldridge, terwijl hij juist bijtijds het lorgnet in zijn hand opving.

— De zaak is deze, hernam Dorrit. Het is mij bekend, dat gij heden of morgen een tamelijk groote zending gouden staven ontvangt!...

De bankier schoof zijn stoel verschrikt achter-

uit en keek de bezoeker met zijn kleine, knippende grijze oogjes verschrikt aan.

— Hoe weet gij dat, Miss? stamelde hij.

— O, het zou mij te ver voeren, om u dat te vertellen, mijnheer Alldridge! antwoordde de jonge detective glimlachend. De politie moet alles weten! Ik zie echter aan uw beweging, dat ik mij niet vergist heb.

— Het is inderdaad zoo, Miss! En toch zou ik liever gezien hebben, dat de zaak geheim was gebleven!

Dorrit Evans trok haar lippen pruilend bijeen.

— Dat zou al zeer slecht strooken met mijn plannen, mijnheer Alldridge! zeide zij op zacht verwijtenden toon.

— Maar lieve jonge dame, hernam de bankier, met een mislukte poging om guitig te kijken, waarbij zijn lorgnet met een sprongetje van zijn neus wipte, ik wil toch werkelijk niets liever dan u van dienst zijn! Zeg mij slechts wat ik doen moet!

Dorrit Evans schoof haar stoel wat dichter bij de tafel, wierp daarna vlug een blik om zich heen, stond toen op, liep zeer snel op haar teenen naar de gangdeur, rukte die eensklaps open, overtuigde zich dat er niemand in de nabijheid was, en nam toen gerustgesteld weer plaats tegenover den bankier, die onthutst en met open mond naar deze bewegingen had gekeken.

Nu bukte de jonge detective zich voorover en fluisterde:

— Gij kunt mij helpen, John Raffles te vangen.

Als Dorrit Evans den bankier zou hebben medegedeeld, dat zij voornemens was op den duivel te jagen, had de waardige man nauwelijks meer verschrikt kunnen zijn.

Hij greep met trillende hand zijn lorgnet, juist op het oogenblik, dat dit met een vroolijk sprongetje opnieuw van zijn neus wilde huppelen en hakkelde toen, nauwelijks verstaanbaar:

— John Raffles?

— Zooals ik zeg, mijnheer Alldridge!

— Maar — maar dien man kan men niet vangen! vervolgde de bankier benauwd. Dat is iets onmogelijks, Miss — gij kunt even goed trachten de sterren van den hemel te plukken.

De jonge detective haalde de schouders op. Zij beet de lippen open en vervolgde eenigszins ongeduldig:

— Het is volstrekt niet zoo moeilijk, mijnheer Alldridge, als gij mij slechts helpen wilt!

— Maar hoe kan ik dat dan! riep de bankier, terwijl hij zijn dikke handen wanhopig in de hoogte stak, als om den hemel tot getuige zijner hulpeloosheid aan te roepen.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Alldridge. Gij hoeft niets anders te doen, dan de geheimhouding betreffende de goudzending niet langer te handhaven, maar integendeel er de pers van op de hoogte te brengen.

— Maar dan krijg ik hier zeker reporters! jammerde de bankier.

— Dat moet ook juist! hernam Dorrit kalm. Zij moeten in geuren en kleuren beschrijven hoe het goud er uit ziet, hoeveel er is, en waar het zich bevindt!

De ongelukkige bankier meende niet goed te hebben verstaan.

Hij greep naar zijn weinige haren en riep uit:

— Maar dan kan ik John Raffles evengoed dadelijk uitnoodigen om met een vrachtwagen voor de deur te komen en het goud te komen weghalen!

— Dat is ook juist het plan, mijnheer Alldridge! hernam Dorrit met de grootste kalmte.

— Maar dat zou mijn ondergang zijn, Miss! hernam de bankier radeloos.

Maar mijn waarde heer Alldridge, viel de jonge detective hem in de rede, gij denkt toch niet, dat wij het zoo ver zullen laten komen? Wij willen John Raffles slechts lokken. Als hij eenmaal in het bankgewelf is, zal ik wel zorgen, dat hij niet meer ontsnapt!

— Maar ik ben niet tegen hem opgewassen! kreet de wanhopige bankier. Ik durf hem niet aan! Hij zal mij plat drukken als een vlieg!

De opgewonden bankier had een verbazend groote zakdoek uit zijn zak gehaald en wischte er nu zijn bezweet voorhoofd mede.

Dorrit wierp hem tersluiks een minachtenden blik toe.

Zij gevoelde zeer weinig eerbied voor dezen vertegenwoordiger van het sterke geslacht.

Gelukkig wist zij zich te beheerschen en zeide zoetsappig:

— Wij zullen het u volstrekt niet moeilijk maken, mijnheer Alldridge. Gij hoeft niets anders te doen, dan ons verlof te geven aanstonds na de verschijning van het bericht niet meer dan een twaalfstal agenten in uw bankhuis in hinderlaag te leggen! Raffles zal op het goud afkomen als een muis op het spek — en hij zal onze agenten regelrecht in de armen loopen!

De bankier keek de jonge detective nog even met glazige oogen aan, greep zijn lorgnet in de vlucht, plaatste het weer op zijn neus, stond op, vouwde zijn dikke handen op den rug en begon toen met korte pasjes heen en weer te loopen.

Eensklaps bleef hij vlak voor Dorrit Evans stil staan, klopte haar vaderlijk op de wang en

zeide toen, terwijl hij zijn stem vastheid trachtte te geven:

— Gij zijt een flink meisje, Miss Evans, gij zult het ver brengen! Ik heb respect voor u! Om kort te gaan — ik heb er over nagedacht, en ik wil doen, wat gij mij vraagt!

Het jonge meisje slaakte een kreet van vreugde.

Haar oogen schitterden en zij greep de hand van de bankier, welke zij met kracht drukte.

— Dat zal ik nooit vergeten, mijnheer Alldridge! riep zij uit.

— Dat hoop ik, Miss! Dat hoop ik! klonk de hooge schraperige stem van den bankier. Maar zeg mij nu, wat ik doen moet!

— Heel eenvoudig! Gij gaat voor uw tafel zitten, gij stelt even een bericht op, dat gij zelf onderteekent, en ik zal zorgen, dat het nog in de avondbladen van heden wordt opgenomen. Dan komen van morgen af mijn twaalf mannetjes in uw huis, die daar net zoo lang in uw huis zullen blijven, tot de muis in de val is geloopt!

De bankier wreef zich in de dikke handen en riep uit:

— Ik hoop het, Miss, ik hoop het!

Vervolgens dribbelde hij naar zijn plaats achter de schrijftafel, stelde vlug een berichtje

op, onderteekende het en reikte het de bezoekerster over.

Deze las het vlug even door, liet het in haar groote tasch verdwijnen en stak den bankier over de tafel heen de hand toe.

— Ik dank u duizendmaal, mijnheer Alldridge! Gij hebt een goede daad verricht. En nu ga ik aanstonds heen om mijn maatregelen te nemen.

— Ik wensch u goed succes! riep de bankier haar achterna, terwijl hij op een electriscen knop aan den rand van zijn schrijftafel drukte.

De knecht met het witte haar verscheen om de bezoekerster naar de huisdeur te geleiden.

De bankier bleef naar de wegstervende voetstappen luisteren.

Toen hij niets meer hoorde, richtte hij zich op, en eensklaps geelk het alsof hij wel een vol hoofd grooter was geworden.

Zijn grijze oogen schitterden en de stem van den bankier klonk opmerkelijk helder, toen hij deze woorden sprak:

— Dat heb je heel handig aangelegd, Dorrit Evans — het is alleen maar jammer, dat je je plannen aan John Raffles in eigen persoon hebt medegedeeld.

HOOFDSTUK IV.

TOEBEREIDSELEN.

Raffles, want hij was het inderdaad — ging weer achter zijn schrijftafel zitten en wreef zich vergenoegd in de handen.

Even later trad de bediende met het spierwitte haar weer binnen.

Hij wierp een onderzoekenden blik in het vertrek, sloot de deur en vroeg toen zachtjes:

— Alles veilig?

— Ja Charles — je kunt gerust binnentreden! antwoordde Raffles.

Charles Brand, die zooveen op zoo voortreffelijke wijze de rol van den ouden huisknecht had vervuld, trad op de tafel toe.

— Zou ik mij een weinig van mijn pruik kunnen ontdoen? vroeg hij. Het ding knelt een weinig.

— Ga gerust je gang, niemand zal ons storen. Ik heb de gewoonte van onzen vriend Alldridge zeer nauwkeurig nagegaan. Er zijn strenge bevelen aan zijn geheele personeel gegeven, om hem tusschen vier en vijf uur 's middags onder geen enkele voorwaarde te storen. Aan-

stonds zal de klok vier uur slaan, wij hebben dus een geheel uur voor ons!

— Prachtig! riep Charles uit, terwijl hij de witte pruik voorzichtig afdeed en de hand door zijn dikke bruine lokken haalde.

— Het schijnt alles goed te zijn gegaan? vervolgde de jonge man.

— Ik had het niet beter kunnen wenschen! zeide Raffles, terwijl hij zich vol welbehagen achterover in zijn stoel liet vallen, om een nieuwe sigaret aan te steken. Het lieve kind liep in de val als de eerste de beste bakvisch.

— Het bericht komt dus in de bladen?

— Ongetwijfeld!

— Maar zouden wij dan niet verstandig doen het goud zoo spoedig mogelijk weg te halen? vroeg Charles.

— Waarom? Er is volstrekt geen haast bij! Dacht je dat ik mijn spelletje met Dorrit Evans zoo spoedig wilde beëindigen? Neen, neen, het jonge meisje heeft zich nu eenmaal in het hoofd gezet om den strijd met mij aan

te binden, ik verzeker je, dat ik het haar niet gemakkelijk zal maken. Bovendien wil ik je wel zeggen, dat het toch niet zoo gemakkelijk zou gaan, als jij wel denkt, om nu op dit oogenblik het goud weg te halen.

— Waarom niet? vroeg Charles verbaasd.

— Dat zal ik je zeggen! Wij zijn er hedenmorgen door het toeval geholpen, in geslaagd om ons zonder opzien te baren, meester te maken van den persoon van onzen bankier, en van zijn trouwen bediende, die hem maar zelden verlaat. De goede menschen verblijven nu in een van mijn villa's op eenige uren van Londen, waarheen wij hen geblinddoekt hebben overgebracht. Zij zijn daar onder de veilige hoede van Henderson!

— Welnu? riep Charles uit. Wat belet ons dan van die afwezigheid gebruik te maken?

— Dat kan ik je spoedig verklaren! Je weet, dat mijn plannen nog volstrekt niet geheel en al uitgewerkt waren. Ik heb vanmorgen vlugger moeten handelen, dan waarop ik eigenlijk gerekend had. Sleutels had de bankier in het geheel niet bij zich, zooals je weet. Daarbij komt, dat ik volstrekt niet op de hoogte ben van de plek waar het goud geborgen is! Het noodlot heeft gewild, dat de zending een paar volle dagen eerder is aangekomen, dan waarop ik gerekend had, kortom, ik ben door de omstandigheden een weinig verrast!

— Ja, dat maakt er de zaak niet gemakkelijker op! zeide Charles peinzend. Wij zitten hier nu wel, jij als bankier Alldridge en ik als je trouwe bediende Robert, maar daarmee zijn wij er nog niet, zooals mij nu blijkt!

— En toch heb ik geen spijt, dat het zoo geloopt is! hernam Raffles glimlachend. In ieder geval heeft onze onderneming mij op de hoogte gebracht van de plannen van onze waarde Miss Evans.

Raffles dacht even na en vervolgde:

— Het is jammer voor onzen vriend Alldridge, maar hij zal zoolang onder water moeten blijven, totdat ik een goed plan hebt vastgesteld! Het moeilijke is, de bewaarplaats van het goud uit te vinden, zonder dat dit argwaan baart.

— Maar waarom heb je het niet aan den bankier gevraagd? riep Charles nu verbaasd uit.

— Ja, dat had voor de hand gelegen! antwoordde Raffles, maar — de man zou waarschijnlijk geweigerd hebben het mij te zeggen. En je weet wel, dat ik er altijd zeer tegen op zie aan oude menschen dergelijke confidenties met geweld te ontrukken.

Charles krabde zich achter de ooren.

Hij kende deze „zwakheden" van zijn vriend genoeg om te weten, dat daartegen niet te rede-neeren viel.

Het was al mooi geweest, dat Raffles den ouden zenuwachtigen heer tegen zijn zin had opgelicht!

— Alles goed en wel! merkte de jonge man aarzelend op. Maar ik zie ook niet goed in, hoe wij de plek kunnen uitvinden, zonder dat het argwaan baart.

Beiden zwegen even.

Toen riep Raffles plotseling uit:

— Ik heb het al gevonden!

— Laat eens hooren?

— O, het is zeer eenvoudig! Wat doet men als er brand is? Dan brengt men, tenminste als men geen krankzinnige is, het eerst in veiligheid wat ons het naast aan het hart ligt!

— Ik geloof, dat ik je begrijp! riep Charles opgewonden uit.

— Mooi zoo! Hedenavond verbeeld jij je, dat er in de keuken een schoorsteenbrand is, je komt mij opgewonden waarschuwen, ik ruk de deur naar het groote kantoor open en ik schreeuw dat men aanstonds het goud in veiligheid moet brengen. De rest volgt dan vanzelf!

— Maar dat moet dan gebeuren voor het personeel het gebouw verlaat!

— Dat spreekt vanzelf! Het gaat om half zes weg, wij hebben dus nog tijd in overvloed!

— En als wij weten waar het goud is?

— O, als wij dat eenmaal weten, is de rest kinderwerk! zeide Raffles op luchtigen toon. Mij dunkt toch, dat ik als eigenaar van de bank wel het recht heb met het geld te doen wat ik wil!

— Iets anders, Edward — moeten wij hier slapen?

— Dat is duidelijk! antwoordde Raffles. Je verbeeld je toch hoop ik niet, dat zoo'n deftig en zoo oud man, als bankier Alldridge de nachten buitenshuis doorbrengt? Neen, wij zullen hier moeten slapen! Lord William Aberdeen is voor een paar dagen naar zijn bezittingen vertrokken.

De beide vrienden bleven nog eenigen tijd met elkander in gesprek.

Toen bevestigde Charles met de grootste zorg zijn witte pruik weer, werd in een oogenblik opnieuw de oude Robert en begaf zich naar de keuken.

Het dienstpersoneel van den ouden Alldridge, die sedert lange jaren weduwnaar was en wiens vijf dochters allen gelukkig gehuwd waren, was slechts zeer klein. Behalve de oude Robert bestond het slechts uit een keukenmeid, die zeker reeds een kwart eeuw in zijn dienst was en zich daarom verscheidene rechten had aangematigd, en een dienstmeisje.

Charles werd tamelijk onheusch door de oude keukenmeid ontvangen.

— Waar heb je al dien tijd gezeten? vroeg zij. Toch niet in den kelder bij de wijnflesschen hoop ik? Je neus ziet weer zeer verdacht rood. Het drinken moest je nu maar liever aan mijnheer overlaten.

De gewaande Robert verontschuldigde zich met eenige binnensmonds gebromde woorden en ging aan zijn werk, dat bestond in het poetsen van eenig zilverwerk, hetwelk de keukenmeid hem toeschoof, die zelve druk met het fornuis bezig was.

Van tijd tot tijd wierp Charles een blik op de groote keukenklok.

Plotseling stond hij overhaast op, liep snel naar het fornuis, draaide ongemerkt den sleutel van de pijp zoover mogelijk dicht, en ging toen midden in de keuken staan, met luid misbaar zijn neus ophalend.

— Wat voer je uit? riep de keukenmeid vertoornd. Is het in je hoofd geslagen, Robert? Wil jij op je ouden dag nog voor clown gaan spelen? Schaam je je niet?

— Ruik jij niets? vroeg Charles met een angstige uitdrukking op zijn gelaat.

Nu begon de keukenmeid toch ook te snuffelen.

Eensklaps slaakte de gewaande bediende een luiden kreet, terwijl hij op het nu rookende fornuis wees.

— Daar! schreeuwde hij. Er is brand!

En terwijl de keukenmeid haastig naar het fornuis snelde, rukte hij de deur open, en liep zoo snel hij kon de trap op naar het gedeelte van het huis, waar de bankzaak gevestigd was, onder het geschreeuw van „brand, brand!”

Aanstonds kwamen er een paar verschrikte hoofden om de deur van de groote zaal steken, waar de loketten zich bevonden.

Maar Charles liep in één stuk door en naar het vertrek van den bankier, schreeuwende:

— Er is brand, mijnheer! In de keuken is brand uitgebroken!

Aanstonds was Raffles in zijn rol.

Hij liep naar de tusschendeur, die zijn kantoor scheidde van het vertrek, waar de hoofdkassier en diens assistent zaten, en schreeuwde, terwijl hij met de handen zich in het haar greep:

— Het goud, het goud, Archdale! Er is brand. Breng aanstonds het goud in veiligheid.

— Maar gij hebt de sleutels, mijnheer All-dridge! riep de hoofd-kassier verschrikt uit.

— Hier zijn ze! riep Raffles uit, die juist een kwartier geleden een grooten sleutelbos in een geheim vak der schrijftafel had ontdekt, terwijl hij ze aan den kassier toewierp.

Deze riep zijn assistent toe, hem te volgen en beiden snelden weg.

Zij liepen evenwel niet zoo vlug, of Raffles zag kans hen bij te houden!

Bijna tegelijk bereikten de drie mannen de benedenste verdieping van het bankgebouw.

Zij daalden hierop een keldertrap af, liepen een smalle gang door en daar opende de kassier met een van de sleutels een zware stalen deur van een der bankkluisen.

Raffles, die zich het nummer van de deur goed in het hoofd prentte, ging achter de beide mannen de kluis binnen, terwijl hij voortdurend op spoed aanmaande en als bezeten van het eene been op het andere sprong.

In de kluis bevonden zich verscheidene in de muren ingemetselde kassetten, die alle met zware stalen deuren waren afgesloten.

Met een tweeden sleutel opende Archdale een dezer kassetten en greep een houten kist, die blijkbaar buitengewoon zwaar woog, bij een van de handvatsels van touw, die er aan bevestigd waren.

Maar juist op dat oogenblik liet zich de benauwde stem van Robert, den bediende, hooren.

— Het was een loos gerucht, mijnheer! riep hij uit. De sleutel van de pijp van het fornuis was dicht gegaan. Er is niet het minste gevaar! Vergeef het mij, dat ik u zoo verontrust heb!

Raffles wendde zich met een grimmigen blik tot den bediende om.

— Robert, je bent een ezel! Je hebt mij daar een zeer onaangenaam oogenblik bezorgd. Scheer je weg, of ik zou in staat zijn me te vergeten, dat je zoo lang in mijn dienst bent!

De knecht droop af.

De kassier schoof de kist met goud weer in de kast terug, wischte zijn doodsbleek gelaat met een zakdoek af en zeide:

— Dat is een groot geluk, mijnheer All-dridge, want behalve het goud, had er nog heel wat meer beschadigd kunnen worden.

— Robert wordt kindsch! bromde de gewaande bankier. Ik tril over mijn geheele lichaam van de zenuwen.

De beide mannen verlieten de kluis weer, nadat Raffles zeer nauwkeurig de plek van het loket in zijn geheugen had gegrift, de stalen kluisdeur werd weer gesloten en de kassier overhandigde Raffles den sleutelbos.

Mopperend en brommend aanvaardde deze den terugtocht, maar inwendig prees hij Charles om zijn acteursbekwaamheid.

Tien minuten later was de rust in het huis weer geheel teruggekeerd, nadat de bankier zich in hoogst eigenpersoon in de keuken had overtuigd, dat alles in de beste orde was, hetgeen hem overigens een schrobbeering van de oude dienstmeid op den hals haalde, en even

later had het bankpersoneel, ongeveer twintig man sterk, het gebouw verlaten.

Charles en Raffles zaten tegenover elkaar in het particulier vertrek van den bankier en keken elkaar glimlachend aan.

— Dat is prachtig gegaan, Edward! zeide de jonge man.

— Uitmuntend, Charles! beaamde Raffles. En het grappigste van de geheele zaak is, dat er hoegenaamd geen gevaar voor het goud bestond, want ik heb zoo even gezien, dat de kluis volmaakt brandvrij is! Dat wist Archdale natuurlijk even goed als ik het nu weet en daaruit kun je weer eens leeren, hoe eigenlijk een paniek ontstaat!

— Nu weten we dus, waar het goud is! hernam Charles. En zou ik weleens gaarne willen weten, wat ons eigenlijk weerhoudt, gewapend met jouw sleutelbos weer naar beneden te gaan en het goud uit de kast te halen!

— De waker! antwoordde Raffles lakoniek.

— De waker? herhaalde Charles verbaasd. Welke waker?

— Wel de man, die hier om half zes verschijnt, nog vóór het personeel heengaat en voor de kluis de wacht houdt, bewapend met een revolver!

Charles keek zijn vriend met groote oogen aan.

— Maar dan stapelen de moeilijkheden zich tot een grooter hoogte op, dan ik eerst vermoedde! riep hij uit. Van den waker wist ik niets!

— Ik evenmin, tot vóór een half uur geleden ongeveer. Toen begon Archdale er toevallig uit zich zelf over te spreken.

— Dat is waar ook! viel Charles hem in de rede, hoe heb je je toch in 's hemelsnaam door alle zaken heengeslagen? Was het niet zeer moeilijk?

— Ik wil wel erkennen, antwoordde Raffles, dat ik mij nu en dan in een zeer lastig parket bevond, gelukkig ben ik uitstekend op de hoogte van de effectenmarkt en ik kreeg ook nog den goeden inval, zware hoofdpijn voor te wenden, en bijna alles aan den kassier Archdale over

te laten, die inderdaad een zeer kundig man is, en dien ik zeker aanstonds opslag zou geven — als ik Alldridge was! Het is buiten verwachting goed gegaan!

— Dat is maar gelukkig! merkte Charles droog op. Het zou misschien minder goed met je afloopen, als een van die twintig menschen hiernaast eens wantrouwen was gaan koesteren. Een paar scherp gestelde vragen — en je zou waarschijnlijk door de mand hebben moeten vallen.

— Ongetwijfeld! merkte Raffles luchtig op. Maar ik ben steeds van meening geweest, dat het geluk met den stoutmoedige is!

— Maar dat geluk kon ons tegenover dien man met de revolver wel eens in den steek laten! riep Charles uit.

— O, wat dat betreft — wij zijn met ons beiden, 't zou ons niet zoo moeilijk vallen den man te overvallen en onschadelijk te maken. Maar beste Charles — dan zou mij geheel en al het genot van de kleine wraakneming ontgaan, die ik tegenover mijn nieuwe bevallige vijandin bedacht heb! Neen, ik moet nog op iets anders zinnen!

— Maar wij mogen niet te lang wachten, Edward! riep Charles ongerust uit. Een toeval kan ons geheele spel doorzien. Zakenvrienden kunnen je komen bezoeken, die na de eerste tien woorden zullen bemerken, dat je onmogelijk Alldridge kunt zijn!

— O, wat dat betreft, maak ik mij niet erg ongerust! riep Raffles lachend uit. Zij zullen eerder denken, dat ik gek geworden of dronken ben, maar het zal hun wel het allerlaatste invallen, dat ik niet Alldridge ben. Is mijn grime soms niet goed?

— Zij is in één woord voortreffelijk! riep Charles vol bewondering uit.

— Welnu, dan is alles in orde! En daar ik meen, de gong voor het diner in de gang te hooren slaan, zul je mij wel veroorloven, dat ik den inwendigen mensch eerst ga versterken! Ik hoop, dat ik daarbij over de bediening van een zekeren Robert niet te klagen zal hebben! En onder het diner zullen wij wel verder zien!

HOOFDSTUK V.

DE BENDE VAN LYNCH TEN TOONEELE.

Het was omstreeks negen uur in den avond van dienzelfden dag.

De gewaande bankier had zijn maaltijd reeds lang beëindigd en zat nu in de woonkamer van zijn fraai huis verdiept in de lezing van de „Times”.

Het bericht van de gouden staven stond er, zooals Raffles wel verwachtte, in geuren en kleuren in.

Hij knipte het bericht zorgvuldig uit en plakte het op een stuk papier, dat hij daarna opvouwde en in zijn zak deed.

Op dat oogenblik trad Charles het vertrek binnen.

— Ben je gereed? vroeg Raffles.

— Ja! Je blijft dus bij je plan?

— Meer dan ooit! Het lijkt mij voortreffelijk. Ik maak op die wijze eenige hoogst gevaarlijke schurken onschadelijk en haal tevens een goede grap met Dorrit Evans uit.

Charles haalde de schouders op.

Zijn vriend had hem zoeven een zeer gevaarlijk plan medegedeeld, dat hem onder het dessert, als ware het een wisse-wasje was ingevallen, en hij wist zeer goed, dat het tot niets zou dienen een poging te doen, Raffles weer van gedachten te doen veranderen.

Charles verliet even vóór zijn vriend het huis.

Het heette, dat hij verlof had gekregen, zijn zuster een bezoek te gaan brengen.

Tien minuten later vertrok ook Raffles, tot groote verontwaardiging van de keukenmeid, die tamelijk luid bromde over „oude menschen, die nog net kinderen zijn”.

De beide vrienden troffen elkander weer in de villa in de Cromwellstreet, waar zij ongezien door de kleine tuinpoort waren binnengetreeden.

Zoo spoedig mogelijk begaven zij zich naar hun slaapkamer en vermomden zich daar met de uiterste zorg.

Toen zij gereed waren, vertoonden zij het uiterlijk van een paar verloopende bedienden van goeden huize.

Charles droeg een tot op den draad versleten livrei. Raffles een vaal zwart pak, dat blijkbaar in een uitdragerij was gekocht.

Aldus uitgedost, en na zich van wapens voorzien te hebben, verlieten de beide vrienden op dezelfde wijze weer het huis, als zij er waren binnengekomen.

— Weet je, waar die kerels meestal bijeenkomen? vroeg Charles fluisterend, terwijl zij door de stille straat liepen, die aan den parkmuur grensde.

— O ja, dat ben ik niet vergeten! bromde Raffles. Ik heb alle reden om het mij goed te herinneren.

Zij waren nu in Cromwellstreet gekomen, waar Raffles een huur-auto aanriep, die hen spoedig naar een straat van Hounds Ditsch bracht.

Daar stapten zij uit, betaalden den chauffeur en sloegen een smalle dwarsstraat in.

Zij hielden stil vóór een onooglijke kroeg, die er alles behalve vertrouwenwekkend uitzag.

Zij traden de gelagkamer binnen, waar men bijna niet zien kon van den rook van de gemeene tabak, die er hing, en liepen aanstonds op den waard toe, die achter zijn toonbank stond, een kerel met een gemeen gezicht en vuurrood haar.

— Zijn er jongens hier? vroeg Raffles fluisterend, terwijl hij zich over de toonbank heenboog.

— Wat bedoel je? vroeg de waard met een wantrouwend blik op de beide mannen.

— Kom, hou je niet van den domme! hernam Raffles. Ik heb een paar linke jongens nodig, voor een groote kraak!

Dadelijk helderden de trekken van den kroegbaas op.

Aan het gebruik van de dieventaal merkte hij wel, met soortgenooten te doen te hebben.

— Wat valt er te jatten? vroeg hij. Zwijntjes? Raffles maakte een verachtelijk gebaar.

— Ben je gek? vroeg hij. Dacht je, dat ik een zwijntjesjager (rijwioldief) ben? Neen, vader, dan ken je mij niet! Als ik op een kraak uitga, dan is het voor de goudvinken en voor de paperassen!

— En wat wou je nu eigenlijk? vroeg de waard, die blijkbaar ontzag voor zijn bezoekers kreeg.

— Ik wou met een paar jongens spreken, want ik durf het alleen niet aan! Ik moet jongens hebben van . . . hem . . . , je begrijpt me wel . . . !

Tegelijkertijd wees Raffles op het midden van zijn borst, als om de lengte van een baard aan te wijzen.

De waard floot zachtjes tusschen de tanden.

Toen wenkte hij de beide bezoekers hem te volgen.

— Ben je hier meer geweest? vroeg hij.

— Nooit! antwoordde Raffles.

— Pas dan op, want het is hier donker! Er zitten juist zes jongens beneden!

Tegelijkertijd opende hij een smalle deur aan het einde van de lage gelagkamer.

Zij stonden nu aan het begin van een pik-donkere gang, welke zij geheel ten einde liepen.

Daarop daalden zij een korte wenteltrap af en nu klopte de kroegbaas op eigenaardige wijze driemaal op een zware met ijzer beslagen deur.

Men hoorde stoelen verschuiven en toen riep een ruwe stem:

— Ben jij het, Mike?

— Ja, hier zijn vrienden, die je over een groote kraak moeten spreken.

Dit woord scheen een tooverachtige uitwerking te hebben.

Onmiddellijk ging de deur open en Raffles en Charles bevonden zich nu in een soort kelder, tamelijk goed verlicht door twee groote petroleumlampen, die van de zoldering afhingen.

In het midden van het verstrekt stond een ruwe tafel, waaromheen een tiental stoelen gerangschikt waren.

Er waren op dit oogenblik zes mannen in het vertrek aanwezig. Allen van een terugstootend, misdadig voorkomen en die zeker tot de laagste misdaden in staat waren.

Zij waren allen opgestaan en namen de beide binnentredenden opziggend en onderzoekend op.

Dit onderzoek scheen hen te bevredigen, want de waarheid gebiedt te erkennen, dat Charles en Raffles er op dat oogenblik als volmaakte schurken uitzagen!

De waard verliet het vertrek weer om zijn bezigheden te hervatten en de mannen in het vertrek gingen één voor één zitten.

— Wie is hier van jullie op het oogenblik de baas? vroeg Raffles kalm, terwijl hij een smerig eindje sigaar uit zijn zak haalde en aanstak.

Twee van de mannen wenkten zwiingend met het hoofd naar een grooten kerel met sluijk, zwart haar en vierkante kaken als van een bulhond, een grooten, platten neus en een gebit, dat in staat scheen keisteenen te vermalen.

— Als je wat te zeggen hebt, zeide één hunner, zeg het dan maar aan den Bulldog.

De man, die zich in het bezit van dezen veelzeggenden bijnaam mocht verheugen, knikte bevestigend.

— Ja, vriend, ik heb hier op het oogenblik

iets te zeggen! zoo wendde hij zich tot Raffles. Vertel gauw wat er aan het handje is.

Tot eenig antwoord haalde Raffles het uitknipsel van de „Times” uit zijn zak en reikte het over de tafel aan den Bulldog toe.

Deze wierp een vluchtigen blik op het papier-tje en knikte toen langzaam, terwijl hij bromde:

— Ja, dat bericht heb ik een paar uur geleden ook al gelezen. Wij spraken er juist over, toen jullie binnenkwam. Wij dachten wel, dat het een mooi zaakje voor ons zou zijn, maar het is immers niets gedaan!

— Misschien wel! zeide Raffles kalm.

De Bulldog wierp Raffles een ongeloofigen blik toe.

— Misschien wel, zeg je? Kom je daarom?

— Daarom kom ik! antwoordde Raffles bedaard.

Toen wees hij Charles aan, die onverschillig had rondgekeken, en vervolgde:

— Dat is mijn boezemvriend Peter Hood! En die heeft vandaag juist iets gehoord, waarvan jullie wel zult op kijken. Je moet weten, dat die Alldridge een oude bediende heeft, die nog al van een drupje houdt! Nou heeft mijn vriend Peter altijd een voorliefde gehad voor de knechts van bankiers — je begrijpt wel waarom! Allicht laten die brave kerels wel eens wat los, waarmee hij zijn voordeel kan doen, is het niet Peter?

Charles knikte, terwijl er een vaag glimlachje om zijn lippen verscheen.

— Nu, vanmiddag had de oude Robert een vrijen dag, Peter komt hem tegen, neemt hem mee naar een café, geeft hem flink te drinken — en daar laat me die ouwe kerel een en ander los over die goudgeschiedenis, waarvan jullie hier kunt lezen.

— En verder? vroeg de Bulldog, die met de grootste aandacht toelisterde.

— O, de rest klinkt bijna als een sprookje zoo mooi! vervolgde Raffles lachend. Die half dronken Robert neemt mijn vriend Peter mee en staat er absoluut op, dat hij de deur eens bekijkt van de kluis, waarachter dat goud zit. Wat zeg je me daarvan?

De zes bandieten zeiden er niet veel van, maar uit hun gelaatsuitdrukking bleek voldoende, dat zij het een ongehoord buitenkansje vonden.

— Nou moet jullie weten, dat mijn vriend Peter altijd voor de securiteit in zijn zak loopt met een flinken bal was. Je begrijpt de rest wel! Terwijl die half dronken Robert heel trotsch vóór de stalen deur aan het uitleggen was, drukte mijn knappe vriend zoo heel stiekum zijn was tegen 't slot en maakte er een pracht van een afdruk van. Laat je werk maar eens kijken, Peter!

Charles stak de hand in zijn zak en haalde er een spanen doosje uit, waarin een klomp was lag, dat een zeer scherpen afdruk van een slot vertoonde.

— Dat is goed werk zou ik zeggen! riep de Bulldog, terwijl hij de hand naar het doosje uitstak.

Maar Raffles was hem te vlug af.

— Ho! zacht wat kameraad! riep hij uit, terwijl hij het voorwerp naar zich toe schoof. Eerst moet ik weten of we het samen eens kunnen worden!

— Dat is waar! riep de Bulldog eenigszins argwanend uit. Waarom knappen jullie die zaak eigenlijk niet alleen op?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik wou je wijzer hebben! Twee mannen zijn daar lang niet voldoende voor en bovendien heeft de politie me dezer dagen mijn mooie gereedschapjes afgenomen. Er zijn er zeker minstens zes nodig, behalve wij beiden, omdat het gebouw heel groot is en zeker een paar onzer op den loer moeten staan.

De Bulldog wierp zijn makkers een snellen blik toe en vroeg toen:

— Wanneer zou het moeten gebeuren?

— Zoo gauw mogelijk! Morgen reeds! Het goud blijft maar zeer korten tijd in de kluis!

— En waarom heb je ons juist uitgezocht? vroeg de Bulldog, terwijl hij zijn oogen onderzoekend op het gelaat van den vreemdeling richtte.

— Omdat ik weet, dat de mannen van den meester de eenige zijn, die zulk een zaak tot een goed einde weten te brengen.

De mannen bromden goedkeurend en de Bulldog, riep uit:

— Je hebt er goed aan gedaan, kameraad! Zou er veel zijn, denk je?

— Er moet minstens voor dertig duizend pond goud liggen! antwoordde Raffles.

— Zooveel? riep de hoofdman van het troepje uit, terwijl zijn oogen hebzuchtig begonnen te schitteren. Nu, dat is zeker wel wat werk waard!

— Nu hoop ik maar, dat het goud niet al te sterk bewaakt wordt! zeide Raffles, terwijl hij zich achter het oor krabde.

— Is er een nachtwaker in de kluis? vroeg de Bulldog.

— Ja, de deur wordt bewaakt, maar we zouden dien kerel gemakkelijk onschadelijk kunnen maken. Dat is de hoofdzaak niet!

— Maar misschien wordt het gebouw zelf wel bewaakt!

Hij dacht even na en vervolgde toen snel:

— Maar daar heb ik iets op gevonden! Ik heb me wel eens meer als politie-agent ver-

kleed, en dat zal ik nu ook doen! Jullie wordt aanstonds gewaarschuwd, als ik iets verdachts zie. Is dat afgesproken?

— Het is prachtig! riep de Bulldog uit, terwijl hij Raffles een harden klap op den schouder gaf. Als wij maar eenmaal veilig binnenshuis zijn, dan volgt de rest vanzelf. Waar zullen wij elkaar ontmoeten?

— Op den hoek van de eerste dwarsstraat vóór de bank! antwoordde Raffles. Ik zal een rooden zakdoek in mijn linkerhand nemen, zoodra ik jullie zie aankomen, zoodat je me kunt herkennen. Blijf dan wachten, totdat je ziet, dat ik dien zakdoek in mijn rechterhand overneem, dat zal het teeken zijn, dat alles veilig is!

— En dan blijf je toch zeker bij ons? vroeg de Bulldog.

Raffles haalde de schouders op.

— Ja, ik begrijp je wel! zeide hij op minachtenden toon. Je wilt natuurlijk in het oog houden, omdat je mij volstrekt niet kent. Nu, daaraan geef ik je volstrekt geen ongelijk. Natuurlijk blijf ik bij jullie! Ik deel dezelfde gevaren met je, en als we onverhoopt mochten worden gearresteerd, dan zal ik er ook bij zijn!

— Zoo mag ik het hooren! riep de Bulldog vroolijk uit. Je moet weten, dat ik van den Meester groote voorzichtigheid heb geleerd.

— Zouden wij hem niet op de hoogte stellen? vroeg nu een der mannen.

— Dat zal niet gaan, want hij is voor eenige dagen afwezig! hernam de Bulldog. En bovendien, hij laat dergelijke dingen steeds aan mij over.

— Nu, dat blijft afgesproken! zeide Raffles, terwijl hij opstond. Ik laat den afdruk van het slot hier. Maak jullie er spoedig een sleutel naar! Wij zelf zullen wel zorgen, een middel te vinden om het huis binnen te komen!

De mannen schudden elkander krachtig de hand en het volgende oogenblik hadden Raffles en Charles het onooglijke wijnhuis weer verlaten.

— Blijf goed in je rol! fluisterde Raffles, zoodra zij de deur achter zich hadden dichtgetrokken. Het zouden ezels zijn, als zij ons niemand achterna zonden.

En spoedig bleek dat hij maar al te goed gezien had!

Toen hij bij den eerstvolgenden straathoek snel en tersluiks een blik achter zich wierp, zag hij, dat een lid van de bende hen gevolgd was, zeker in opdracht van den Bulldog, en om zich te overtuigen, dat de beide nachtelijke bezoekers geen lokvinken der politie waren.

Raffles en Charles zorgden er voor hun gedrag goed vol te houden — hun houding niet te wijzigen.

Zij slenterden onverschillig voort, met de handen in de zakken, gingen nu en dan een kroeg binnen, gebruikten er wat, en wisselden nu en dan een paar zinnen met elkander in de dieventaal, die men in deze buurt maar al te vaak hoort spreken.

Eindelijk scheen hun achtervolger geheel gerustgesteld te zijn, want toen Raffles na een uur loopens nogmaals achter zich keek, was er niets meer van den kerel te bespeuren

— Het gaat tot dusverre goed! zeide hij zachtjes. Ik zou mij zeer gelukkig achten, als ik mijn doodsvijand Lynch weer eens een half dozijn van zijn sujetten afhandig heb gemaakt.

— De kerels zagen er niet bepaald aantrekkelijk uit! meende Charles.

— Zeg maar gerust, dat zij er uit zagen als zes doortrapte schurken! hernam Raffles. Nu, in ieder geval is dat dan een kleine schadeloosstelling voor onze bevallige Dorrit Evans.

— Ik vrees echter, dat zij die schadeloosstelling niet naar waarde zal schatten! merkte Charles lachend op. Ik geloof, dat zij liever één enkelen Raffles zal vangen, dan een half honderd van de ergste boeven!

— Daaruit blijkt, dat de menschelijke verwatenheid, vooral van het zwakke geslacht, geen grenzen kent! besloot Raffles wijsgeerig.

De vrienden riepen nu een auto aan en lieten zich naar de Cromwellstreet rijden, tot op eenige honderden passen afstands van de villa, welke zij spoedig hadden bereikt.

Nadat zij zich verkleed hadden, zette Raffles zich aanstonds voor zijn schrijftafel en stelde met voortreffelijk verdraaide hand een briefje op van den volgende inhoud:

Aan den heer Sullivan,
rechercheur van Scotland Yard.

Weled. Heer!

Ik deel U hierbij mede, dat er morgen-

nacht zal worden ingebroken in de bankierszaak van den heer Alldridge. John Raffles heeft zes onzer mannen uitgezocht om hem daarbij behulpzaam te zijn. Daar ik van te voren overtuigd ben van de nuttelosheid dezer inbraak en bovendien een appeltje te schillen heb met John Raffles, zoo deel ik U hierbij zijn voornemen mede. Gij kunt naar eigen believen Uw maatregelen nemen. Ik zelf neem als agent van politie vermomd aan de inbraak deel! Daar ik, door weg te blijven, mij aan een vreeselijken straf van onzen hoofdman zou bloot stellen, kan ik mij niet aan de onderneming onttrekken. Gij weet het misschien niet, maar de tucht in onze gelederen wordt met de uiterste gestrengheid gehandhaafd. Het spreekt van zelf, dat ik op een zeer goede belooning voor deze aangifte reken.

Een lid van de Bende der Raven.

Nadat het briefje door de beide vrienden was gepost, begaven zij zich zoo snel zij konden weer naar het huis van den bankier, waar zij, met behulp van den sleutel van dien waardigen man, zonder eenige moeite weer binnen kwamen.

De waker bleek op zijn post te zijn, want zoodra hij eenig gerucht in de vestibule hoorde kwam hij snel de keldertrap oploopen, in de eene hand een lantaarn in de andere een groote revolver!

Hij keek eenigszins vreemd op, toen hij den gewaanden bankier en zijn bediende zoo laat zag thuis komen, maar keerde zich, na eenige woorden van waardeering in ontvangst te hebben mogen nemen, weer naar zijn post terug.

Tien minuten later waren Raffles, zoowel als Charles in diepen rust verzonken.

Alleen de waker was goed wakker!

HOOFDSTUK VI.

DORRIT EVANS BEDROGEN.

Den volgenden dag verliep, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

De gewaande bankier Alldridge wendde nog steeds ongesteldheid voor en wentelde al zijn arbeid af op zijn kassier Archdale.

In den loop van den middag ontving Raffles bezoek van Dorrit Evans, die hem voorzichtig

kwam mededeelen, dat er dien avond een inbraak zou worden ondernomen.

De valsche bankier was bij die gelegenheid bijna in zwijm gevallen van angst, maar hij had niettemin aan de jonge detective verlov gegeven een twaalftal agenten in de benedenverdieping van het huis in hinderlaag te leggen.

— Maar ik bezweer u, miss, had hij tenslotte uitgeroepen, laat mij zelf geheel en al buiten deze zaak! Ik kan volstrekt geen revolvers zien en ik val reeds bijna flauw als ik mijzelf met mijn pennemes in den vinger snijd! Ik sluit mij in mijn slaapkamer op, en de rest laat ik aan u over. Ik wil er volstrekt niets mede te maken hebben, hoort gij. Het is al mooi, dat ik het goud niet onmiddellijk in veiligheid laat brengen!

Daarop had de jonge detective afscheid genomen, met de stellige verzekering, dat de bankier niet zou worden lastig gevallen, dan in de uiterste noodzakelijkheid.

Om half zes waren alle beambten van de bank naar huis gegaan.

Raffles gebruikte zijn maaltijd weer geheel alleen, bediend door Charles.

Deze had in den loop van den dag een uniform van politieagent uit de villa gehaald, welke Raffles behulpzaam moest zijn bij zijn gevaarlijke onderneming.

— En luister nu eens goed, oude jongen, zeide Raffles tot den jongen man, zoodra zij alleen waren. Jij moet aanstonds de agenten binnen laten en aan Dorrit Evans, die er natuurlijk bij zal zijn, zeggen, dat ik het al te benauwd heb gekregen en er maar uit ben geloopt! Je weet volstrekt niet, wanneer ik terugkom!

— Uitstekend! En daarna?

— Wel, daarna hou je je eenvoudig in de keuken op. De rest marcheert vanzelf!

Raffles stak zich in de uniform van politieagent en verliet ongezien het huis.

Een uur later werd er gebeld.

Voor de deur stond een groote politie-auto waaruit twaalf à veertien agenten van politie stegen.

Het was al geheel donker en de straat was zoo stil, dat er zeer weinig van deze manoeuvre gemerkt werd.

De auto reed aanstonds weer weg.

Dorrit was een van de eerste, die het huis binnentrad.

Zij ging regelrecht op den gewaanden huisknecht toe, die met sidderende knieën voor haar stond, legde hem kalmeerend de hand op den schouder en zeide vriendelijk:

— Je hoeft je niet ongerust te maken, beste vriend. Het zal in een oogenblik zijn afgelopen. En als we John Raffles vannacht eenmaal te pakken hebben, dan beloof ik je, dat er ook voor jou een goede belooning op zit!

— En wat moet ik dan doen, Miss? vroeg Charles met bevend stemmetje.

— Niets anders dan mijn mannen een plaats aanwijzen, waar zij zich het gemakkelijkst kunnen verschuilen. Het beste is, dat zij zich zoo dicht mogelijk bij de kluis bevinden!

— Dat zal wel gaan, Miss! hernam Charles. Er zijn beneden verscheidene diepe en donkere nissen, en dan is er ook de wijnkelder, waar zij zich kunnen opstellen, en waarvan zij dan de deur kunnen openlaten. Zijn er veel, van die — van die — bandieten?

— Een stuk of zes! antwoordde Dorrit Evans luchtig.

— Zes? riep de gewaande bediende uit, terwijl hij de armen sidderend omhoog hief. Zes schurken in de kluis van mijn meester, het is verschrikkelijk!

— Maar wacht even, vriend! hernam Dorrit lachend, zij zijn er nog niet in. Daar zullen wij wel een stokje voor steken!

Nu wendde zij zich tot de politie-agenten, die achter haar onbeweeglijk in het gelid stonden en zeide, duidelijk en langzaam sprekend:

— Luister nu eens goed, mannen! Natuurlijk zullen de boeven buiten een paar wachtposten uitzetten. Om die te overweldigen, moeten er drie man buiten blijven, Barker, Blane en Hotson! Ik behoef je niet te zeggen, dat geen van de wachtposten ontkomen mag, ofschoon ik wel geloof, dat onze vriend Raffles zich zeker niet zou verlagen tot zulk een werkje! Hij zal zeker naar binnen gaan! Nu zal zich bij de inbrekers een agent van politie bevinden! Gij moogt hem volstrekt niets doen en moet hem laten vluchten, want hij is onschadelijk en heeft zijn makkers aangegeven! Er blijven dus nog drie of vier man over. Wij zijn dan nog met z'n tienden, zonder den waker te rekenen en dat zal wel voldoende zijn! Wanneer er tegenstand wordt geboden, schiet gij. Wij hebben met schurken van de ergste soort te doen, die hun vrijheid zeker duur zullen willen verkoopen.

Daarop wendde zij zich weer tot den gewaanden bediende en vroeg:

— Is uw meester thuis?

— Neen, miss. Hij is zooeven uitgegaan — hij kreeg het hier in huis te benauwd. Hij zag overal inbrekers! Dorrit Evans haalde verachtelijk de schouders op.

Toen bromde zij in zichzelf:

— En dat noemt zich Heeren der Scheping. Nu, misschien is het maar beter zoo, de man zou misschien door zijn zenuwachtigheid alles in de war hebben gegooid. Kan uw meester zijn slaapkamer ook nog bereiken langs een anderen weg, dan door deze groote voordeur? vervolgde zij, zich weer tot den bediende wendend.

— Zeker Miss! antwoordde Charles snel, die de inrichting van het huis al evengoed kende, alsof hij het zelf gebouwd had. Er is nog een ingang in deze straat, ongeveer dertig passen verder, en dan is er nog een tweede deur in de

zijstraat, vanwaar men direct de particuliere woning van mijn meester kan bereiken.

— Ik dank je voor je inlichtingen, goede man! Wijs mijn agenten nu maar den weg en dan kun je wel weer naar je keuken gaan, want je moet het mij niet kwalijk nemen, maar ik geloof dat jij ook al niet tot het ras der helden behoort!

Inderdaad maakte de oude bediende dan ook een jammerlijken indruk!

Zijn oogen knipperden zenuwachtig, zijn beenen trilden, en van tijd tot tijd moest hij zich het voorhoofd afwisschen.

Charles haastte zich de opdracht van de jonge detective te gaan volbrengen.

Hij bracht de agenten de trap af, naar de breede gang, waaraan de kluis gelegen was!

De bewaker was reeds dienzelfden middag op de hoogte gebracht.

Daar iedere agent van politie voorzien was van een elektrische zaklantaarn, die hij aan een knoop van zijn uniform kon bevestigen, behoefde men niet te vreezen voor een strijd in het duister, ingeval de boeven de elektrische lamp, die de gang verlichtte, mochten stuk slaan.

De negen agenten werden over de diepe nissen en de wijnkelder, waarvan de deur op een kier werd gezet, verdeeld.

De bewaker echter zou zijn post niet verlaten, teneinde geen argwaan te wekken.

Het werd echter afgesproken, dat de man zoodra hij eenig gerucht zou hooren, zich naar den versten hoek van de gang terug zou trekken en daar zoogenaamd in slaap zou vallen, daar anders zijn leven stellig groot gevaar zou loopen!

Zoodra de inbrekers voor de kluis vermeld waren, zou hij op zijn fluitje blazen en de agenten zouden aanstonds komen toeschieten en de bandieten overvallen.

Daar een der diepe nissen zich vlak naast de trap naar boven bevond, zouden de boeven gemakkelijk omsingeld kunnen worden.

Het was omstreeks tien uur in den avond toen al deze maatregelen waren genomen.

Dorrit Evans stelde zichzelf bij de kluis verdekt op.

Spoedig was alles doodstil in het groote huis.

De keukenmeid en het dienstmeisje hadden zich reeds ter ruste begeven en alleen de gewaande Robert zat in de keuken kalm een pijpje te rooken.

Een paar uur verstreken.

De zenuwen der agenten waren ten hoogste gespannen.

Nu en dan meenden zij de stilte in het groote huis te hooren breken door het zachte geschuifel van voetstappen, maar om zich telkens weer te vergissen. Het was de hevige wind, die

door de toppen van de zware boomen vlak voor het huis streek.

Maar eensklaps, juist toen een naburige kerkklok een enkelen zwaren slag had toen hooren, — het was half twee — spitsten de agenten de ooren.

Ergens in het huis moest een raam voorzichtig zijn geopend.

Toen werd het weer geruimen tijd stil.

Dorrit Evans overdacht, wat er nu wel op straat zou zijn geschied en of de wachtposten reeds gearresteerd zouden zijn.

Maar eensklaps werd haar aandacht weer geboeid door een nieuw geluid op korten afstand van de plaats waar zij zich bevond.

Het was het geluid van zeer zachte voetstapen over de marmeren vloerplaten van de vestibule.

Het geluid was echter zoo flauw, dat alleen het zeer geoefende oor van de detective het had vernomen.

Zij stootte den agent aan, die naast haar stond. Langzaam kwam het geluid nader.

Toen bleef het langen tijd weer doodstil.

Blijkbaar luisterden de indringers naar hetgeen er beneden in de gang voorviel.

De bewaker was met stille schreden naar het einde van de gang gegaan en had daar op een stoel plaats genomen.

Nu begon hij luide, maar op zeer natuurlijke wijze te snorken.

Dorrit Evans knikte goedkeurend.

— Dat is een goede inval van hem! zeide zij in zich zelf. Daarop zullen zij wel afkomen als een vlieg op de kaas. Mijnheer John Raffles — ik geloof, dat je laatste uur geslagen is

Het jonge meisje voelde haar slapen kloppen en haar hart hameren van opwinding bij de gedachte, dat zij haar moeilijke loopbaan zou aanvangen met de arrestatie van dien gevaarlijken inbreker!

Nu kwamen de schreden heel langzaam en voorzichtig de steenen trap afdalen.

De bewaker snorkte door, alsof hij zich werkelijk in een diepen slaap bevond.

Op den grond naast zijn stoel stond een groote lantaarn, die een zwak schijnsel verspreidde.

Nu kwam er langzaam een hoofd om den hoek van den trapmuur kijken.

Het was de gemeene tronie van den Bulldog.

Zijn gezicht was door een halfmasker bedekt.

In de rechterhand hield hij zijn revolver geklemd.

Hij keek strak naar den slapenden man, en zijn oogen achter de gaten van het masker gloeiden.

Toen kwam hij langzaam een paar schreden naar voren.

Hij draaide zich om en wenkte zijn makkers om hem te volgen.

Als katten slopen de kerels de gang in, op den weerloozen bewaker toe!

Zij waren allen gemaskerd.

En de meesten hadden een zware lederen tasch bij zich.

Heel achteraan kwam de agent van politie, zonder masker evenwel.

Deze bleef echter dicht bij de trap staan, als twijfelde hij er aan, of hij wel verder zou gaan.

Nu stonden de Bulldog en twee zijner makkers vlak voor den bewaker.

Op hetzelfde oogenblik sprong de moedige man op en bracht zijn fluitje aan den mond.

Snerpend klonk het fluiten door de holle, breede gang.

— Vervloekt! Wij zijn er bij! brulde de Bulldog. Wij zijn verraden. Daar zijn de agenten! Schiet jongens, als je leven je lief is.

Tegelijkertijd schoot hij zijn revolver à bout portant op den bewaker af!

Maar door een of andere oorzaak ketste de revolver.

Nogmaals haalde de Bulldog den haan over, nogmaals draaide het magazijn een slag om — en nogmaals ketste het wapen.

De Bulldog stiet een gemeenen vloek uit en wierp het wapen op den grond.

De andere bandieten vuurden op hun beurt, maar ook hun revolvers lieten slechts een kort getik hooren, zonder dat de haan tegen de percussie van de patroon sloeg.

— Wij zijn er bij! schreeuwde de schurk. De patronen zijn uit de revolvers gehaald. Dat heeft die schurk van gisterenavond gedaan.

Woeste kreten klonken door elkaar en enkele bandieten trachtten te vluchten.

Zij zagen evenwel spoedig in, dat alle tegenstand nutteloos zou zijn.

Uit alle hoeken kwamen de agenten te voorschijn, die hun revolvers dreigend op hen richtten en in een hand omdraaien waren zij allen geboeid.

Allen — op één na!

De agent van politie, die het laatst de trappen was afgedaald, was namelijk spoorloos verdwenen!

Waarschijnlijk had hij van de algemeene verarring gebruik gemaakt, om de trap weer op te snellen en zich uit de voeten te maken.

— Neem hun de maskers af, mannen! beval Dorrit.

De agenten gehoorzaamden het bevel.

Zij hadden allen hun lampen ontstoken en de gang was nu zeer helder verlicht.

De jonge detective nam het gelaat van de geboeide schurken een voor een aandachtig op.

Toen zij bij den vijfde gekomen was, verried haar gelaat een uitdrukking van ongerustheid en misnoegen.

— Zou hij zich zoo goed gegrimmeerd hebben? mompeldé zij in zich zelf. Men zou zweren, dat deze kerels mij allen hun eigen gezicht vertoonden.

Zij stampvoette en trad naar den eersten bandiet toe.

— Zijt gij John Raffles? vroeg zij hem, terwijl zij hem doorborend aankeek.

De man haalde de schouders op.

— John Raffles is een gentleman, dat kunt gij ook wel weten! zeide zij op minachtenden toon, en als gij het niet weet, dan zijt gij geen goede detective.

Het jonge meisje beet zich op de lippen.

Zij wist maar al te goed, dat de man gelijk had.

Zijn gelaat was zeker niet geschminkt en hij vertoonde het echte type van den beroepsinbreker, terwijl zij wist, dat John Raffles, als hij niet vermomd was, een regelmatig, ja zelfs een edel gelaat bezat.

Zij trad op den tweeden man toe en trok hem wel wat ruw aan het haar.

Maar dat haar was den man blijkbaar door moeder natuur geschonken en zeker geen pruik, want hij uitte een kreet van woede en wierp de detective een woedenden blik toe.

Ook de derde man kon Raffles onmogelijk zijn, zijn oogen waren gitzwart.

En hoewel er omtrent de kleur van Raffles' oogen eigenlijk weinig bekend was, zoo waren niettemin alle politie-autoriteiten het erover eens, dat zij zeker niet zwart waren.

De vierde bandiet was een klein ineengedrongen kereltje van nauwelijks vier voet hoog.

Tenslotte bleef Dorrit voor den Bulldog staan.

Zij draaide om hem heen, bekeek hem van alle kanten, monsterde zijn breede kaken en zijn platten neus, stak toen vastberaden haar kleinen wijsvinger in den mond, bevochtigde dien met speksel en haalde hem met een snelle beweging over de wang van den bandiet.

Toen bekeek zij haar vinger en slaakte een kreet van teleurstelling.

— Hij zou het kunnen zijn! riep zij uit. Hij heeft ongeveer zijn grootte, hij heeft grijze oogen....

— En toch is hij het niet, Miss! riep nu een der agenten uit. Niet waar, Bulldog? Zeg maar gerust aan Miss Evans, wie je bent, wij kennen je heel goed, mijn kameraad en ik!

De Bulldog wierp den spreker een kwaad-aardigen blik toe en haalde de schouders op.

— Als je het weet, behoef ik het je niet meer te zeggen! bromde hij.

— Ben je daar zeker van, Ellis? zoo wendde Dorrit zich tot den agent, die zooeven gesproken had, terwijl alle kleur uit haar gezicht week.

— Heel zeker, Miss! Mijn kameraad en ik hebben al menigmaal met hem te doen gehad! Verleden week nog hadden wij hem bijna te pakken, en toen is hij ons toch nog ontsnapt!

Dorrit stampte driftig met haar kleinen voet op den grond.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep zij uit. Alles klopt toch anders! De man, die het briefje schreef, heeft toch gelijk gehad!

Nu liet de Bulldog een boosaardig lachje hooren:

— Gij zoekt naar John Raffles en gij hebt een briefje gehad? vroeg hij. Nu, Miss, neem mij niet kwalijk dat ik het u zeg, maar dan kan men wel zien, dat u pas komt kijken. Weet u wie John Raffles dan geweest is? De agent van politie dien u daareven zoo handig hebt laten ontkomen.

De slag was voor de arme Dorrit bijna te zwaar om te dragen!

Zich door een bandiet te moeten laten toevoegen, dat zij op een slimme manier bedrogen was, dat was bijna meer dan zij verduren kon.

Zij speelde zenuwachtig met de kleine revolver, die zij nog steeds in de hand hield en haar stem klonk eenigszins schor toen zij beval:

— Vijf mannen om deze kerels met de politieauto in verzekerde bewaring te brengen. De wagen staat zeker reeds weer voor de deur! De anderen moeten trachten met mij dien schurk van een Raffles te achterhalen. Want ik vrees maar al te zeer, dat de Bulldog gelijk heeft.

— Een groot geluk, dat hij tenminste het goud niet heeft kunnen stelen.

De vijf mannen werden naar boven gebracht en in de politieauto gezet, die spoedig met hen wegreed.

Dorrit Evans stond midden in de vestibule en scheen na te denken.

— Ja, er is niets aan te doen, riep zij eindelijk vastberaden uit. Ik moet mijnheer Alldridge waarschuwen. Natuurlijk is hij nu reeds lang thuis.

Zij liep snel de vestibule door en ging de trap op, die naar de eerste verdieping leidde.

Niet zonder moeite vond zij eindelijk de slaapkamer van den bankier.

Uit alle macht hamerde zij op de deur en riep zoo hard zij kon:

— Gij moet opstaan, mijnheer Alldridge! Het werd levendig achter de gesloten deur

en zij hoorde hoe de bankier uit zijn bed kwam en brommend heen en weer liep.

Blijkbaar schoot hij snel eenige kleedingstukken aan.

Toen hoorde zij hem naar de deur loopen en roepen:

— Wie is daar nu eigenlijk? Wat is dat voor een kabaal midden in den nacht? Kan men mij niet rustig laten slapen?

Dorrit Evans balde de kleine handen en stampte driftig op den grond.

— Wij hebben de dieven gevangen, mijnheer Alldridge, allen — op een na! De voor-naamste is ons ontsnapt. En de hemel hoort, dat ik alle anderen gaarne voor hem zou afstaan.

— Dan hadt gij hem niet moeten laten ontsnappen! riep de bankier toornig uit. En wat wilt gij nu eigenlijk?

— Wat ik wil! Ik kom u waarschuwen, dat gij er verstandig aan zult doen uw goud spoedig in veiligheid te brengen, want ik kan er niet voor instaan, dat Raffles u té slim zal af zijn.

De bankier slaakte een luiden jammerkreet.

— Ik kom dadelijk! schreeuwde hij. Wees zoo goed mijn bediende Robert wakker te maken, die op dezelfde verdieping een kamer verder slaapt. Hij moet aanstonds den chauffeur gaan waarschuwen, opdat deze met de auto voorrijdt. En ik hoop toch, dat gij bij mij zult blijven. Ik gevoel mij zoo bevreesd geheel alleen!

— Ik zal u vergezellen, mijnheer Alldridge! hernam Dorrit kortaf.

Daarop begaf zij zich naar de aangewezen deur en hamerde net zoo lang op het paneel tot zij gehoord had, dat de oude bediende eveneens was opgestaan.

Een kwartier later kwam de bankier, sidderend als een juffershondje uit zijn kamer.

Dorrit bekeek hem met een verachtelijken blik.

— Hebt gij misschien een weinig eau de cologne voor mij? vroeg de bankier, terwijl hij zijn hand aan zijn voorhoofd bracht.

Zwijgend opende de jonge detective haar groote tasch, nam er een fleschje eau de cologne uit, en overhandigde dit den bankier.

Deze goot een groote scheut over zijn zakdoek, bracht dien aan zijn voorhoofd en zeide:

— Zie, daar komt Robert al aan. Hij ziet er uit, alsof hij spoken gezien heeft.

Inderdaad, toen Dorrit een blik op den ouden bediende wierp zag hij, dat hij al niet veel minder bleek was dan zijn meester.

Zij bergde het fleschje eau de cologne weer weg, en riep ongeduldig:

— Ik zou mij maar wat haasten. Ik wil u

wel bekennen, dat ik wat slaap begin te krijgen. Onze onderneming is voorloopig toch mislukt. Het beste is, dat gij het goud spoedig wegbrengt, dan is het tenminste veilig voor Raffles.

Alle drie gingen nu spoedig naar de kluis en niet zonder moeite droegen zij de kist met de gouden staven naar de auto, die voor de deur stond te wachten.

— Waar denkt gij het heen te brengen? vroeg Dorrit, terwijl zij zich tot den bankier wendde.

— Naar de bank van Engeland, zei de bankier.

De chauffeur kreeg zijn bevelen en daarop namen de bankier en zijn onafscheidelijke bediende, in dikke jassen gehuld, Dorrit Evans en een agent van politie in de auto plaats.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik u in een open wagen laat rijden, merkte Alldridge op. Maar de limousine is in reparatie.

Dorrit Evans haalde slechts de schouders op.

Zij was niet in een stemming om er veel om te geven of zij in een dichte, dan wel in een open auto zou rijden.

John Raffles had haar voor den gek gehouden, en dat was voldoende om al het andere op den achtergrond te dringen.

Er was maar één lichtpunt — en dat was, dat hij tenminste zelf het goud niet machtig zou worden!

Wat hem echter bewogen had deze kans te laten ontgaan, — daaromtrent kon zij zich nog geen goede voorstelling vormen.

De auto begaf zich op weg.

Het was nu ongeveer drie uur in den nacht en zeer donker.

De straten waren zoo goed als geheel verlaten.

Zoo reed de auto een kwartier in snelle vaart door.

Maar plotseling hield de auto stil midden op een zeer groot plein.

— Wat is er aan de hand? vroeg Dorrit ongeduldig, die tot dusverre nog geen woord gesproken had.

— Gij zijt op de plaats van uw bestemming, Miss, antwoordde de bankier op hoffelijken toon.

Dorrit keek Alldridge met een onderzoeken-den en eenigszins ongerusten blik aan.

Zij meende blijkbaar, dat hij door de opwinding van dien nacht plotseling krankzinnig was geworden.

Maar er was iets in de oogen van den bankier, dat haar bewoog langzaam van haar plaats op te staan en met een snellen ruk haar tasch te openen.

— Neen, Miss, gij behoeft geen moeite

te doen! ging de gewaande bankier glimlachend voort. Ik heb de revolver uit uw tasch genomen, even nadat gij mij de eau de cologne had aangereikt en toen ik u naar mijn bediende wees, die trouwens al evenmin een bediende is, als ik de bankier Alldridge ben! Neen, agent, zoo vervolgde hij snel, houdt uw handen omhoog, want ik zou tot mijn spijt genoodzaakt zijn van deze revolver gebruik te maken.

— John Raffles! siste Dorrit Evans, terwijl alle keur uit haar gezicht week.

— In hoogst eigen persoon, Miss, vervolgde Raffles hoffelijk, terwijl hij tegelijkertijd het portier opende. Mag ik u verzoeken om uit te stappen? Tot mijn spijt scheiden zich onze wegen hier!

Dorrit Evans schaamde er zich naderhand vreeselijk over, maar op dat gewichtige oogenblik was zij van woede en vernedering een onmacht nabij.

Zij herstellde zich echter zoo goed mogelijk, wierp Raffles een trotschen blik toe en zeide:

— Ik erken, dat gij ditmaal de sterkere zijt, John Raffles, maar wie weet hoe spoedig ik mijn schade heb ingehaald.

— Natuurlijk, Miss, hernam Raffles, steeds met dezelfde koele beleefdheid, gij moet de hoop vooral niet laten varen. Gij zijt nog zeer jong en het toeval speelt bij de arrestatie van groote misdadigers immers zulk een groote rol?

Dorrit Evans had den voet op de treeplank gezet.

Zij ging met opzet zoo langzaam mogelijk te werk, want haar scherp gehoor had in de verte den klank van den hoorn eener politie-auto herkend.

Blijkbaar kwam het voertuig dezen kant uit.

Zij treuzelde dus met opzet zooveel mogelijk en slaagde er zelfs in een beminnelijken glimlach om haar bleeke lippen te tooveren.

— Ik dank u voor uw vriendschappelijke woorden, mijnheer Raffles! zeide zij. Ik beloof, dat ik alles zal doen wat in mijn macht is, om mij uw goede meening waardig te toonen. Is het onbescheiden als ik vraag wat gij voornemens zijt met het goud uit te richten?

— Niet in het minst, Miss, antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben voornemens het nu aanstonds naar een mijner geheime opslagplaatsen te brengen en daar zal ik het waarschijnlijk laten omsmelten. Ik hoop, dat uw nieuwsgierigheid niet verder gaat? Meer zou ik u namelijk niet kunnen mededeelen.

— Meer verlang ik ook niet, mijnheer, zeide de jonge detective.

De agent steeds met de handen in de hoogte geheven was nu eveneens uitgestapt.

Raffles hield steeds zijn revolver op de borst van den man gedrukt en drukte daarop op een kleinen electricischen knop onder het bereik van zijn hand.

Aanstands zette de auto zich weer in beweging.

Maar nauwelijks waren zij vijftig meters verder of er klonk een schot.

De agent dien zij niet ontwapend hadden, had zijn revolver op de auto afgeschoten.

Dof tikte de kogel tegen de achterzijde van den wagen.

En bijna op hetzelfde oogenblik hoorden de beide vluchtelingen achter zich het geraas van een krachtigen motor!

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES GEARRESTEERD.

De auto met de beide vluchtelingen was nog niet uit het gezicht verdwenen, of over het plein kwam een groote politieauto aanstormen, waarin ongeveer een half dozijn agenten had plaats genomen en die blijkbaar een patrouillerit maakte en waarvan de bestuurder aangetrokken was door het geluid van de losbranding.

Dorrit wuifde met de hand en dadelijk stond de auto stil.

De jonge detective ging aanstands naast den chauffeur zitten, terwijl de agent in de auto bij zijn makkers plaats nam.

— Zoo vlug als je kunt die grijze auto achterna! schreeuwde zij opgewonden. Kijk, daar rijdt zij juist een dwarsstraat in!

De chauffeur haalde den hefboom over en aanstands stooft de auto in volle vaart vooruit.

De zenuwen van Dorrit waren tot het uiterste gespannen.

Zoo dicht was zij haar doel dus genaderd, en toch had de sluwe gentleman-inbreker haar nog weten te bedriegen. En met welk een meesterschap.

Zij had er tien eeden op willen doen, dat zij inderdaad met den ouden bankier Alldridge te doen had gehad.

Hoe het mogelijk was, dat Raffles zich in zulk een korten tijd had kunnen vermommen — dat vermocht zij niet te doorgronden.

Zij dacht hier echter op dit oogenblik niet verder over na, want thans waren al haar gedachten gericht op het doel, den vluchteling weer in handen te krijgen.

Binnen vijf minuten had de auto de zijstraat bereikt.

Deze was gelukkig zeer lang en aan het einde konden zij de licht grijze auto vrij duidelijk waarnemen.

Het bleek al spoedig, dat zij op de vluchtelingen wonnen.

Dit was ook geen wonder als men bedenkt dat de politieauto gemakkelijk honderd kilometer per uur kon loopen en dat slechts de snelste renwagens in snelheid tegen haar waren opgewassen.

Binnen tien minuten had de politieauto den anderen wagen reeds zooveel ingehaald dat men den chauffeur diep voorover gebogen achter zijn stuurwiel kon zien zitten.

Plotseling slaakte Dorrit een kreet.

— Ik geloof, dat de beide anderen verdwenen zijn! riep zij uit.

Inderdaad, het scheen alsof de chauffeur de eenige was, die in den wagen was achtergebleven.

Op den weg was een donker spoor zichtbaar en nu werd het ook duidelijk waarom de achtervolgde auto hoe langer hoe langzamer begon te loopen. De agent had met zijn schot het benzinereservoir geraakt.

Binnen een paar tellen moest het lot van de vluchtelingen beslist worden.

Plotseling stond de achtervolgde auto midden op de straat stil en het had slechts zeer weinig gescheeld of de politie-auto was er tegenaan gebotst.

De chauffeur, die blijkbaar maar helaas te laat gemerkt had wat er aan zijn auto haperde, sprong van zijn zetel en trachtte te vluchten.

Maar aanstands kraakten er drie, vier schoten.

De eerste zijstraat bevond zich op honderden meters afstand. Lang voor hij deze bereikt had, zou de vluchteling neergeschoten zijn.

Hij scheen dit blijkbaar zelf te beseffen, want hij bleef plotseling staan, keerde zich om en kwam langzaam naar de politie-auto toe.

De agenten waren er allen uitgesprongen en hielden hun revolver op hem gericht.

Nu was de man vlak bij en zijn gelaat werd door het licht eener lantaarn beschenen.

Dorrit Evans slaakte een jubelenden kreet van vreugde.

— John Raffles! riep zij uit.

— Inderdaad, Miss, ik ben het! zeide de Groote Onbekende, met een hoffelijke buiging. Gij ziet dus, dat ik gelijk had, toen ik zoeven sprak van het toeval, dat ons soms zulke groote diensten kan bewijzen. Indien de agent met zijn goed gemikt schot mijn benzine-reservoir niet had geraakt, zou ik hoogst waarschijnlijk aan uw achtervolging ontsnapt zijn, want mijn auto loopt veel harder dan de uwe!

De jonge detective zweeg.

Blijkbaar vermocht zij den omvang van haar geluk nog niet te beseffen.

Maar spoedig had zij haar kalmte verkregen.

— Steek uw handen op! beval zij op ruwen toon.

Met een bevallig gebaar hief Raffles zijn armen omhoog.

— Doorzoekt hem, mannen! ging Dorrit voort.

Een paar agenten doorzochten de kleeren van Raffles, die natuurlijk nog steeds de vermomming van den ouden bankier droeg.

Zij vonden dan ook volstrekt geen papieren bij hem en niets anders dan een zware revolver met twaalf schoten.

— Het spijt mij, dat de oogst wat schraal is, Miss, zeide Raffles glimlachend. Ik weet ook niet zeker, of ik mij met dit aardig voorwerpje niet tegen uw mannen zou hebben verdedigd in plaats van te vluchten, als ik niet de vrees had moeten koesteren, dat een verdwaalde kogel u zou hebben geraakt, hetgeen ik mijzelf nooit zou hebben vergeven.

Dorrit haalde de schouders op.

Inwendig was zij woedend over de kalmte en de onverstoorbare hoffelijkheid van dezen man, die hem blijkbaar zelfs niet verlieten op het oogenblik dat naar allen schijn een einde aan zijn avontuurlijke loopbaan zou maken.

John Raffles moest toch werkelijk wel over stalen zenuwen beschikken.

Met een kloppend hart trad het jonge meisje op de auto toe.

Tot haar groote vreugde zag zij, dat de kist met de gouden staven nog altijd op dezelfde plaats stond.

Opgewonden riep zij uit:

— Wij hebben een prachtige vangst gedaan, mannen! Wij hebben het goud en wij hebben John Raffles. Ik beloof jullie, dat ik er rapport van zal maken.

Intusschen had Raffles met spiedende oogen rond gekeken, of er soms nog een kleine ope-

ning voor hem overbleef om te ontsnappen, maar hij zag spoedig in, dat de kans daartoe voorloopig verkeken was, daar hij door de acht mannen geheel was ingesloten en ongewapend was, en zeker bij den eersten stap zonder mededoogen zou zijn neergeschoten.

Hij schikte zich dus in het onvermijdelijke, maar reeds dacht zijn vruchtbare geest na over middelen om aan het gevaar te ontkomen!

Voorloopig was daar echter geen sprake van!

Het was alsof Dorrit Evans zijn gedachten geraden had, want zij beval den agenten op korten toon:

— Doe hem de boeien aan!

Raffles werd geboeid.

Zijn oogen verkregen een harden glans als van staal toen zijn blik op de glinsterende boeien viel, maar wist zich toch volkomen te bedwingen.

Toen trad Dorrit Evans op hem toe en vroeg:

— Waar zijn uw makkers?

— Veroorloof, dat ik u daarop het antwoord schuldig blijf, Miss.

— Gij erkent zeker wel, dat uw spel nu uit is, John Raffles! vervolgde de jonge detective.

— Als ik dat erkende, Miss, zou ik tegen m'n eigen overtuiging moeten spreken, antwoordde Raffles kalm.

— Wat? riep Dorrit Evans toornig uit. Denkt gij dan in waarheid, dat gij nog zult ontkomen? Gij zoudt evengoed kunnen bluffen, dat gij in staat zijt de sterren van den hemel te plukken.

— Ik bluf nooit, Miss, hernam Raffles koel. Als gij dit van mij denkt, dan kent gij mij niet.

Dorrit Evans wierp Raffles nog een onderzoekenden blik toe, haalde toen de schouders op en beval daarop kortaf:

— In de auto met hem en naar het huis van bewaring.

Raffles stapte uit eigen beweging naar de auto en nam plaats op de achterbank.

Aan iedere zijde ging een agent zitten en greep een zijner armen vast.

Tenslotte namen twee agenten met revolvers gewapend tegenover hem plaats.

Dorrit Evans slaakte een zucht van verlichting en liet zich welbehaaglijk achterover vallen.

De vroolijkste gedachten gingen haar door het hoofd.

Weliswaar had de Groote Onbekende haar reeds een paar malen leelijk gefopt, maar per slot van rekening was zij dan toch de sterkste gebleken.

Zij had het wel luide willen uitjubelen van trotsche vreugde.

Waar nog geen der detectives van Scotland Yard in geslaagd was, hetgeen zelfs niet gelukt was aan Sullivan en diens jonge vrouw, dat had zij, Dorrit Evans, bij den eersten den besten keer, waarop zij met Raffles in aanraking kwam, tot stand weten te brengen!

Er werd onderweg zeer weinig gesproken.

Raffles had de oogen gesloten en liet het hoofd achterover tegen de met leer gepolsterde leuning rusten.

Hij dacht blijkbaar ingespannen ergens over na.

En Dorrit Evans, die zijn oogen niet van zijn gelaat afwendde, zag tot haar verbazing, dat er nu en dan een flauwe glimlach om zijn lippen speelde.

Hij schijnt dus nog hoop te koesteren? zoo vroeg de jonge detective zich af.

Tevergeefs dacht zij hierover na.

Voor zoover zij kon zien, was er nu voor goed een einde gekomen aan de avontuurlijke loopbaan van dezen man.

Nu zij hem eenmaal in haar macht had, zou zij hem zeker niet weer laten ontsnappen!

De auto bereikte spoedig het huis van bewaring, een groot somber gebouw op eenigen afstand van Scotland Yard gelegen.

Door de acht agenten zorgvuldig omringd, met de loopen van acht revolvers op zijn borst en rug gericht, ging Raffles de gevangenis in.

En tot haar verbazing, ja bijna tot haar ontsteltenis zag Dorrit Evans, toen de zware deur van de gevangenis achter hen dichtviel, nog altijd dienzelfden raadselachtigen glimlach om de lippen van den Grooten Onbekende.

Raffles werd aanstonds naar den directeur gevoerd, die hem een verhoor trachtte af te nemen, maar dit al spoedig opgaf, omdat Raffles op alles een volmaakt stilzwijgen in acht nam.

Eindelijk riep de directeur ongeduldig uit:

— Wij zullen hem wel laten bekennen, breng de kist met het goud hier.

Twee agenten droegen niet zonder moeite de langwerpige houten kist met de gouden staven binnen.

Het slot werd opengebroken.

Nieuwsgierig keek Dorrit Evans, die bij het verhoor aanwezig was geweest, toe.

Het deksel werd geopend, en in het elektrische licht schitterde het edele gele metaal.

Dorrit Evans slaakte een kreet van vreugde en nam een der staven uit de kist.

— Wat zwaar zijn zij! riep zij uit, zoo verheugd als een kind. En wat glinsteren zij, mijnheer de directeur! Vindt gij ook niet?

De directeur trad naderbij en zeide toen brommend:

— Dat kan ik niet zeggen! Eerlijk gezegd had ik gedacht, dat staven zuiver goud veel meer zouden glanzen.

En hierop sprak Raffles de eerste en de eenige woorden, welke hij ooit in tegenwoordigheid van den directeur zou uiten:

— Verbaas u daar niet al te zeer over, mijnheer de directeur. Deze staven zijn namelijk niet van goud, maar van koper vervaardigd! De echte gouden staven zijn door mijn beide makers reeds lang in veiligheid gebracht!

HOOFDSTUK VIII.

OPNIEUW BEDROGEN.

Het is onmogelijk weer te geven, welken indruk deze weinige woorden veroorzaakten.

Dorrit Evans werd zoo wit als een laken terwijl de directeur een beroerte nabij was.

En toch had Raffles maar al te zeer de waarheid gesproken.

De auto, bestuurd door Henderson, die telefonisch was teruggeroepen, had een tweede gelijkvormige kist bevat, die met koperen staven gevuld was.

Dorrit Evans was de eerste die zich weer herstelde, maar haar stem had een schorren klank toen zij zeide:

— Die man moet met den duivel in ver-

binding staan. Ik begin bijna bang voor hem te worden. Maar komaan — al hebben wij het goud niet, wij hebben tenminste hemzelf, en ik zou hem niet meer los laten, al was het voor tien kisten goud. Brengt hem weg, mannen, maar laat hij zich eerst van zijn vermommung ontdoen en zich goed wasschen.

Raffles werd naar het waschlokaal gebracht, maar het duurde tamelijk lang, voor hij zich geheel had kunnen ontdoen van de schminklaag, die zijn gelaat bedekte.

Toen hij gereed was, trad Dorrit weer binnen.

Zij nam den gevangene zwijgend op en ver-

baasde zich over den adel van dat regelmatige, mannelijke gelaat.

En nog meer verwonderde zij er zich over, dat dit gelaat hetzelfde was als dat van den man, die op zoo voottreffelijke wijze de rol van bankier Alldridge had vervuld.

Raffles werd daarop naar zijn cel gevoerd.

En Dorrit Evans overtuigde zich in eigen persoon, of er soms kans zou bestaan uit dit nauwe vertrek te ontkomen.

Het leek onmogelijk.

Het venster bevond zich op minstens drie meter boven den grond.

De tafel was met zeer zware bouten aan den vloer bevestigd en onmogelijk te verschuiven.

Zelfs als men op den lagen stoel stond, zou het voor den langsten man onmogelijk zijn het raam, dat van vier of vijf stevige tralies voorzien was, te bereiken.

De deur was van het sterkste staal vervaardigd en kon onmogelijk geopend worden, ook niet door den besten inbreker, als hij niet over de noodige gereedschappen beschikte — en Raffles' kleeren waren zorgvuldig doorzocht.

Trouwens, al was hij op de gang, dan zou de vluchteling toch nog lang niet buiten het gebouw zijn.

Bovendien werd er om de twee uren gepatrouilleerd, terwijl er aan ieder einde van elke gang een zwaar gewapend cipier op wacht zat.

Dorrit had dit alles met genoeg gezien en wendde zich nu met een spottend lachje tot Raffles.

— Wel, mijn waarde heer Raffles, zoudt gij nu maar niet toegeven, dat uw spel uit is? Gij zult toch wel willen erkennen, dat het onmogelijk is uit deze cel te ontkomen?

— Voor morgenochtend acht uur zal ik ontsnapt zijn, Miss, zeide Raffles kalm en zonder eenige aanmatiging.

De jonge detective meende niet goed te hebben verstaan.

Zij deed een paar stappen achteruit en haalde toen minachtend de schouders op.

— Gij hebt zooeven gezegd, dat gij nooit blufte, zeide zij. Maar ik geloof dat gij onwaarheid spreekt.

— Ik zal voor acht uur op vrije voeten zijn, herhaalde Raffles bedaard.

Dorrit stampvoette driftig.

— Gij zijt krankzinnig, schreeuwde zij. Gij weet niet wat gij zegt. Deze deur is van zwaar staal en er valt niet aan te denken, dat raampje daarginds te bereiken. Ieder kwartier ligt een van de patrouilleerende portiers het luikje van den judas in de deur op, om er zich van te vergewissen of gij er nog zijt. En toch denkt

gij te kunnen ontvluchten? Ik herhaal het u, gij zijt gek.

— Ik zal voor acht uur mijn vrijheid hebben terug gekregen, herhaalde Raffles voor de derde maal met een bedaardheid, die Dorrit Evans haar kalmte dreigde te doen verliezen.

Dan zal ik een gewapend agent van politie bij u in de cel zetten — en dan zou ik wel eens willen zien, dat gij u woord houdt, riep zij woedend uit.

In de oogen van Raffles kwam een ondeelbaar oogenblik een schittering van zegepraal, maar hij sloeg ze onmiddellijk weer neer.

Hij haalde de schouders op en zeide:

— Dat zou mijn kansen natuurlijk eenigszins verminderen, maar toch niet onmogelijk maken.

— Wij zullen zien, zeide Dorrit kortaf.

— Barker, zoo zeide zij tot een van de agenten, die haar gevolgd was, je bent immers gewapend? Goed zoo! Neem je revolver in de hand en bij de allereerste verdachte beweging welke deze man maakt, schiet je hem eenvoudig neer! Begrepen?

— Jawel, Miss, zeide de man, terwijl hij zijn revolver trok en een dreigenden blik op Raffles wierp.

Dorrit raadpleegde haar horloge.

— Het is nu vijf uur. Om tien uur zult gij voor den rechter-commissaris gehoord worden.

— Om tien uur zal ik ver van Londen zijn, Miss, merkte Raffles op hoffelijken toon op.

Dorrit dreigde te stikken van woede.

Zij wenkte den cipier, die met zijn bos sleutels in de hand en zijn lantaarn naast haar stond, om haar te volgen; daarop traden zij naar buiten en werd de zware deur met een harden slag dicht geworpen.

Maar nog voor de deur goed en wel dicht was, sprong Raffles als een tijger op den agent toe, die geheel onvoorbereid was, daar hij naar de deur keek en bracht hem met zijn geboeide vuisten zulk een geweldigen slag onder de kin toe, dat de man als een gevelde os neerstortte!

Snel als de bliksem trok Raffles het lichaam zoover terzijde, dat het door den judas niet zichtbaar was.

Daarop begaf hij zich vlug naar de tegenovergestelde zijde van de cel.

Het was hoog tijd, want het volgend oogenblik werd het luikje opgetild, en wierp de cipier een blik naar binnen.

Blijkbaar gerustgesteld, toen hij Raffles in een neerslachtige houding bij den muur zag staan, liet hij het luikje weer neervallen en verwijderde zich.

Aanstands begon Raffles aan zijn bevrijding te werken.

Hij bukte zijn hoofd voorover, dat hij met zijn tong en zijn lippen den knop van zijn daspeld kon bereiken, welke hij daarop uit de das trok, en stevig tusschen zijn tanden nam.

De speld zelve bestond uit een uiterst fijn, maar sterk vijltje, van het beste staal vervaardigd, en in staat, de dikste staven in korten tijd door te vijlen.

Raffles hief zijn handen naar zijn mond op en begon haastig zijn boeien door te vijlen.

De seconden waren kostbaar, want als de agent tot zich zelf kwam, voor hij gereed was, kon zijn plan in duigen vallen.

Binnen vijf minuten had hij de dunne staaf verbroken, die de beide boeien met elkaar verbond — hij kon nu zijn tanden weer gebruiken.

Dadelijk trad hij op den agent toe, ontdeed hem vliegensvlug en met buitengewone behendigheid van zijn uniform, trok zijn eigen jas uit, en deed haar den agent aan. Tot zijn geluk was de man slechts weinig kleiner dan hijzelf.

Met zijn bretels bond hij den agent de handen op den rug, en met zijn zakdoek knevelde hij hem zoodanig, dat het hem onmogelijk zou zijn, eenig geluid te geven.

De cel was slechts zeer spaarzaam verlicht door een klein gaspitje, buiten het vertrek aangebracht en waarvan het licht door een matglazen ruitje scheen, hetgeen de plannen van den Grooten Onbekende eveneens in de hand werkte.

Hij tilde nu den agent van den grond, sleepte hem naar de tafel en zette hem zoo op den stoel daarvoor, dat hij met den rug naar de deur zat, en het moest schijnen, alsof hij met het hoofd op de armen geleund, voor de tafel zat.

Tenslotte nam hij de revolver in de hand, en begon met afgemeten schreden de cel op en neer te loopen.

Juist was hij daarmede begonnen, toen het luikje werd opgetild — blijkbaar was er juist een kwartier verstreken.

De cipier wierp een blik naar binnen, zag, dat zijn gewaande collega kalm op en neer liep, met de revolver in de vuist, terwijl de gevangene schijnbaar in gedachten verdiept voor de tafel zat, en ging weer heen.

Nauwelijks was het geluid van zijn voetstappen weggestorven, of de agent hief het hoofd op en wierp een wezenloozen blik om zich heen.

Toen verscheen er uitdrukking van woede en schrik op zijn gelaat.

Hij stond op en wilde zijn handen bevrijden, maar Raffles was dadelijk bij hem, hield hem

de revolver onder den neus en fluisterde dreigend:

— Geen beweging of gij zijt een kind des doods. Het gaat om mijn vrijheid.

De agent zag wel aan de uitdrukking van de oogen van den gevangene, dat zijn lot in diens handen berustte, en dook schuw in elkaar.

Raffles keek op zijn horloge — hij had juist twaalf minuten tijd, voor het luikje weer zou worden opgelicht.

Snel greep hij de wollen bouffante, welke de gewaande bankier gedragen had, toen hij in de cel werd gebracht.

Als de detective deze bouffante, ongeveer twee meter lang, eens goed bekeken had, zou zij hebben ontdekt, dat zij merkwaardig zwaar en dik was.

Raffles scheurde de wol aan het eene uiteinde vaneen — en nu bleek de bouffante een zeer sterk geweven plat hennepzeel te bevatten van minstens tien meter lengte, dat kunstig in het wollen omhulsel was verborgen.

Raffles nam het eene uiteinde van het zeel tusschen de tanden en sprong op de tafel.

Hij berekende nauwkeurig zijn sprong.

Het was een groot waagstuk, want als hij miste zou misschien alles verloren zijn, daar door het geraas van zijn val de cipier zeker zou worden gewaarschuwd.

Toen trok hij snel zijn schoenen uit — en het volgende oogenblik sprong hij lenig als een tijger naar het raam, dat zich op een afstand van ongeveer drie meter bevond....

De sprong was gelukt.

Raffles hing met de handen aan den onderkant van het raam.

Hij liet een hand los en haalde het zeel door de tralies.

Toen liet hij zich aan het dubbele zeel voorzichtig op den grond zakken en keek op zijn horloge.

Nog drie minuten.

Hij knoopte de twee afhangende einden van het zeel zoo hoog als hij kon bereiken aan elkaar en begon daarop zijn regelmatigen loop weer.

Het lot was hem gunstig, want door het luikje kon men onmogelijk het raam zien, dat zich aan den anderen kant bevond, en dus ook niet het afhangende zeel.

Weer werd het luikje geopend en weer keek de cipier naar binnen.

Raffles slaakte een zucht van verlichting, toen het gelaat verdween.

De tijd om te handelen was angebroken — over een uur zou het klaarlichte dag zijn.

Hij trok zich aan het zeel op, zette de beide boeien in de lus, die hij zooeven gevormd had

en kon nu gemakkelijk de tralies bereiken.

Snel begon hij een der tralies door te vijlen. Binnen tien minuten was de tralie zoover doorgevijsd dat Raffles haar met inspanning van al zijn krachten kon wegbuigen.

Hij had den voorzorgsmaatregel genomen, de beenen van den agent eveneens te binden, zoodat de man zich niet kon bewegen.

Toen liet Raffles zich snel weer op den grond zakken, om dadelijk zijn werk weer te beginnen, nadat de cipier voor de vierde maal door den judas had gegluurd.

De tweede tralie werd even vlug doorgevijsd en terzijde gebogen....

Het gat was groot genoeg, den gevangene doortocht te verleen.

Raffles wachtte de komst van den cipier nogmaals af, zoodat hij een vol kwartier voor zich zou hebben.

Toen stak de revolver in zijn zak, heesch zich naar het raamkozijn op, ging in de opening zitten, trok het zeel naar zich toe, maakte de lus weer los en liet het toen naar beneden zakken, nadat hij een der uiteinden aan een der nog vastzittende tralies had bevestigd.

Hij keek naar beneden.

Het raam bevond zich ongeveer zeven meter boven den gebanen grond.

Blijkbaar zag het uit op een binnenplaats.

In de verte kon Raffles flauwtjes een muur ontwaren.

Hij wuifde den agent, die zich in machteloze woede over den grond wentelde, een vriendelijk vaarwel toe, en liet zich toen behoedzaam zakken.

Spoedig had hij den grond bereikt.

Hij begreep echter maar al te goed, dat hij hier medezijn vrijheid nog niet herwonnen had.

Een vrij hooge muur scheidde hem nog van de buitenwereld, en hij wist volstrekt niet, of hij onderweg geen bewakers zou tegenkomen.

Plotseling hoorde hij achter zich, in het holle, groote gebouw een luid geschreeuw.

Hij spitste de ooren.

Spoedig begreep hij de oorzaak van het rumoer.

De agent van politie had zich blijkbaar met inspanning van al zijn krachten naar de deur weten te wentelen en uit alle macht tegen het stalen paneel getrapt.

Zijn vlucht moest dus reeds ontdekt zijn.

Het bleek maar al te waar.

In het gebouw klonk een trompetsignaal, en dadelijk werden alle vensters hel verlicht.

Eenige agenten kwamen de binnenplaats opstormen.

Raffles begreep, dat alleen stoutmoedigheid hem hier zou kunnen redden!

Hij drukte zich den helm zoo diep mogelijk in de oogen en begon evenals de andere agenten opgewonden over de binnenplaats te loopen.

Spoedig kwam hij eenige mannen tegen, die nog niet wisten wat er aan de hand was.

Raffles zelf stelde hen met eenige woorden op de hoogte — al hield hij zich nu juist niet strikt aan de waarheid.

— Er is een gevangene ontvlucht, riep hij opgewonden. Zie maar — daar hangt het touw, waarlangs hij naar beneden is geklommen. Wij moeten hem na, mannen!

— Maar dan moet hij toch nog hier zijn, riep een der agenten. Het touw hangt nog niet eens stil. Hij kan den muur nog niet eens zijn overgeklimmen.

De achtervolging begon.

Men bracht lantaarns aan en alle hoeken en gaten werden onderzocht, waarbij Raffles een grooten ijver aan den dag legde.

Hij vuurde de mannen steeds opnieuw aan, en was letterlijk overal tegelijk — behalve waar hij het liefst had willen zijn — aan de andere zijde van den muur.

Plotseling zag hij aan de tegenovergestelde zijde van de groote binnenplaats Dorrit Evans komen aansnellen, op den voet gevolgd door den cipier en den bevrijden agent.

Raffles begreep, dat hij geen seconde te verliezen had.

Hij wendde zich tot den agent die 't dichtst bij hem stond en fluisterde hem toe:

— Kom mee, kameraad, wij willen eens zien, of wij de honderd pond niet kunnen verdienen die er op de aanhouding van John Raffles zijn gezet.

— Is hij dan gevlucht? riep de agent verschrikt uit.

— Niemand anders. En hij moet bepaald over den muur zijn!

— Maar we hebben hier geen ladder.

— Dat hindert niet. Jij gaat tegen den muur staan en ik klim op je schouders. Dan trek ik je op, en we gaan den schurk achterna.

— Top, riep de agent uit, aangelokt door het vooruizicht den vermaarden inbreker te kunnen vatten.

Beiden snelden naar den muur.

De agent zette er zijn handen tegen en Raffles klom vlug als een aap op zijn schouders, zette zich af, en zat het volgende oogenblik boven op den muur.

Maar juist op dat oogenblik kwam Dorrit Evans aanloopen.

Zij had den schranderen toeleg doorzien en den Grooten Onbekende op den muur herkend.

— Houdt hem vast, gilde zij. Maar schiet dan toch.

De agent, die Raffles tegen wil en dank behulpzaam was geweest, en wiens woede geen grenzen kende, greep Raffles bij een zijner beenen.

Bijna had deze zijn evenwicht verloren.

Hij behield echter zijn koelbloedigheid, trok met reuzekracht zijn been, waar de agent aan hing, naar zich toe en gaf den man met de kolf van zijn revolver een harden klap op het hoofd, zoodat deze gedwongen was, zijn prooi los te laten.

— Schiet dan mannen, schreeuwde Dorrit nogmaals.

Maar het was te laat.

Raffles had zich aan den anderen kant van den muur laten vallen en zette het aanstonds op een lopen, terwijl achter hem een verwoed geschreeuw weerklonk.

Maar de achtervolgers gaven het zoo gauw niet op.

Er werden ladders gehaald en eenige der vlugsten klauterden op elkanders rug en klommen zoo over den muur.

Spoedig hoorde Raffles de snelle voetstappen zijner vervolgers achter zich.

Daar zag hij in de verte een huurauto naderen.

Zoo snel hij kon, vloog hij er op af.

Hij zwaaide met de armen en de chauffeur liet zijn auto stoppen.

— Luister eens, chauffeur, zeide Raffles, hijgend van het snelle loopen. Wij zitten Raffles achterna. Zie ginds komen mijn kameraden al aan. Als ik hem alleen in arrest kan nemen, is de heele som, die op zijn hoofd is gesteld, voor mij. Tien procent voor jou als we hem te pakken krijgen.

— Accoord agent! riep de chauffeur ver-

heugd uit. Als je maar zegt, waar wij heen moeten.

— Naar het Victoriastation! Hij wil met den trein vluchten. Maak voort.

Hij stapte in, en de auto snelde met razende vaart weg, terwijl de achtervolgende agenten in hun machteloze woede hun helmen tegen de straatsteenen wierpen.

De achtervolging was nu geheel nutteloos geworden.

Druipstaartend, als geslagen honden, keerden zij langzaam weer naar het huis van bewaring terug.

Den volgenden morgen met de eerste post ontving Dorrit Evans een briefje van den volgenden inhoud:

Waarde Miss Evans!

Stemt gij toe, dat John Raffles geen bluffer is, en houdt wat hij belooft?

Gij hebt mij gegriefd, door mij van groot-spraak te beschuldigen — maar ik vergeef het u gaarne, want het blijkt mij, dat gij mij nog niet kent. Wat het goud betreft — het is reeds gesmolten. En die sul van een Alldridge is zonder enig letsel weer naar zijn woning terug gebracht, eenige duizenden ponden armer — maar een interessante ondervinding rijker! En dat is toch ook iets waard, vindt gij niet?

U voor de volgende maal meer succes toewenschende,

met verschuldigde gevoelens,
JOHN RAFFLES.

De geschiedenis verhaalt, dat de arme Dorrit na de ontvangst van dit briefje zich wel de heele week niet buitenshuis durfde vertoonen.

SHERLOCK HOLMES

Verzamelde werken van Conan Doyle

TOTAAL VOOR
SLECHTS

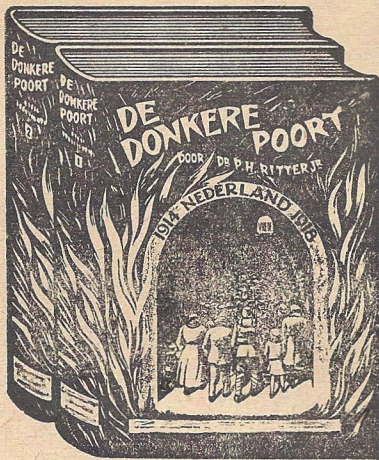
f 3.90

Al deze verhalen — Totaal 50! — de beste detectivelectuur ooit verschenen, waren voorheen alleen in afzonderlijke deeltjes verkrijgbaar, waarvan de totaalprijs gebonden ongeveer f 25.— bedroeg.

→ *Nu in 2 zware linnen banden - bijna 1000 bladz. druks*

franco toegezonden. Bestellingen onder inzending van het verschuldigde bedrag aan N.V. Boek- en Kunsthandel H. NELISSEN.
Prinsengracht 627 - Amsterdam - Giro 60092 - Telefoon 31791

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actueele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen.

TWEE ZWARE DEELEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

f 13.50 - NU VOOR f 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhoging - betaalbaar met f 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627 Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT” Het bedrag ad f 6.90/de 1e maand. term. van f 1.....
is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: **R.B.K.**